

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004 No 182

Ανταγωνίστηκα

**ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN**

ΠΩΣ; ΑΝ...
 ΝΑΙ; ΠΟΥ;
 ΠΟΤΕ; ΟΧΙ;
 ΕΦΟΣΟΝ... ΓΙΑΤΙ;

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

NAI

OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

NAI

OXI

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• “Αναζωπύρωση” – Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ;	Σελ. 4
• Το Σύνταγμα της Ευρώπης	Σελ. 7
• <u>ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ</u>	
• Η σημερινή κατάσταση	Σελ. 10
• Χριστιανοί; Μόνο στο όνομα!..	Σελ. 13
• <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u>	Σελ. 14
• ΚΡΙΣΙΜΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΔΙΑΔΟΧΗΣ • Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΗΜΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ • ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΒΡΥΑ ΣΩΜΑ... • ΠΩΣ ΚΑΝΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΧΘΟΥΣ	
• «Ιδού, εγώ έλεγον...»	Σελ. 16
• Τι συμβαίνει με τα ακίνητα των εκκλησιών;	Σελ. 18
• <u>ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ</u>	
• Η ΥΠΕΡΒΑΣΗ “ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ” ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ • ΟΠΛΑ ΕΠΙΘΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΜΥΝΤΙΚΑ	Σελ. 19
• Η “Φοβερή Προστασία”... (Το δυστύχημα του Πατριάρχη).....	Σελ. 23
• Οι φτωχότεροι των φτωχών [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 26
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
• ΠΕΡΙ ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΩΝ • ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ • “ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΜΑΧΑΙΡΩΜΑΤΑ” ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟ • ΠΑΛΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ • ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ...•	
• «ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ»	Σελ. 31
• ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ, ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΑ ΕΡΓΑ...	
• ΚΑΠΟΙΟΙ ΘΑ ΤΟ ΕΛΕΓΑΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ... ΕΣΕΙΣ;	Σελ. 32

ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 19 – ΤΕΥΧΟΣ 182 / ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιπροσωπεύει κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: «Α. Σώρης & Σια», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

“Αναζωπύρωση” – Λύση ή ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Τι είναι η "Αναζωπύρωση"

Κατά καιρούς επανέρχεται στο θρησκευτικό προσκήνιο η "μαγική" λέξη ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ. Αλλά τι είναι η "Αναζωπύρωση";

Η λέξη "**αναζωπύρωση**" (ή "αναζωπύρσις") προέρχεται από το σχετικό ρήμα που σημαίνει «**Ανάπτω εκ νέου σβεσθείσαν πυράν ή ενδυναμώνω κινδυνεύουσαν να σβεσθή**» (Λεξικό «Πρωίας»), και όταν εφαρμόζεται στο θρησκευτικό χώρο έχει την έννοια ότι υπάρχει μια εκκλησιαστική πραγματικότητα που έχει πάψει –ή κινδυνεύει να πάψει– να ζει, και με κάποιο τρόπο προσπαθούμε να την αναζωογονήσουμε ή και να την επαναφέρουμε στην ζωή.

Ο όρος σπάνια χρησιμοποιείται σε χώρους εκτός των Διαμαρτυρομένων, (π.χ. ο Καθηγητής Ν. Τωμαδάκης σε σύγγραμμά του αναφέρει ότι σκοπός τής επέμβασης του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Μελέτιου Πηγά στην Κρήτη ήταν «**η ενθάρρυνσις της Ορθοδοξίας εν τη μεγαλονήσω και η αναζωπύρσις του υγιούς θρησκευτικού και μοναχικού πνεύματος**»): αντίθετα χρησιμοποιείται κατά κόρον από κύκλους Χαρismaticούς.

Γιατί εμείς δεν πιστεύουμε στην "Αναζωπύρωση"

(1) Επειδή ΠΟΥΘΕΝΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ διδασκαλία για "Αναζωπύρωση". Η μόνη φορά που απαντάται λέξη σχετική είναι στο χωρίο (Β΄ Τιμ. 1/α/6) «**Διά την οποίαν αιτίαν σε υπενθυμίζω να αναζωπυρής το χάρισμα του Θεού, το οποίον είναι εν σοι διά της επιθέσεως των χειρών μου**», όμως και αυτή η μόνη αναφορά δεν έχει καμία σχέση με ό,τι συνήθως περιγράφεται ως "αναζωπύρωση" από τους σχετικούς κύκλους, ούτε και με τον τρόπο που αυτή "έρχεται". Και,

(2) Επειδή όταν μιλούμε για "αναζωπύρωση" είναι σαν να έχουμε παραδεχτεί ότι η Εκκλησία ήδη έχει "σβήσει" ή "κινδυνεύει να σβήσει". Αυτό όμως είναι ανακόλουθο με τον λόγο του Χριστού που βεβαιώνει για την Εκκλησία Του, ότι «**πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής**» (Ματθ. 16/ις/18).

Υπάρχουν πολλές άλλες αιτίες, όμως οι παραπάνω είναι τόσο θεμελιώδεις που νομίζουμε ότι αρκούν για την παρούσα συζήτηση.

Τι θα πούμε για ιστορικές "Αναζωπυρώσεις"

Όσον αφορά κάποιες ιστορικές στιγμές που αναφέρονται ως "Αναζωπύρωση" σε ορισμένες γεωγραφικές περιοχές (π.χ. Ουαλία, Ευρίδες νήσους κ.λπ.), αναρωτιόμαστε αν είναι σωστό να μετατρέψουμε σε δόγμα την περιστασιακή εμπειρία κάποιων. Στην ιστορία υπήρξαν κατά καιρούς διάφορα κύματα συναισθηματικών ανατάσεων με ασυνήθιστες εκδηλώσεις, όμως, τελικά, όλες ηρέμησαν σύντομα και τα πράγματα επανήλθαν στην προηγούμενη κατάσταση μόλις σταμάτησε το "παλιρροϊκό ρεύμα" που τις προκάλεσε. Αυτό αποδεικνύει πως ό,τι έγινε σε συλλογική έκφραση, δεν ήταν κάτι ουσιαστικό αλλά περισσότερο μια ρευστή κατάσταση κάτω από συναισθηματική φόρτιση, που δεν έχει να κάνει με το καθαυτό έργο του Αγίου Πνεύματος στα παιδιά του Θεού.

Επιπλέον, και αν ακόμη δεχόμασταν ως απολύτως αντικειμενικές –και όχι υπερβολικές– κάποιες διηγήσεις, το σημαντικό γεγονός είναι ότι εκείνοι που "αναζωπυρώθηκαν" ήταν άνθρωποι και όχι η Εκκλησία, επειδή, όπως είδαμε παραπάνω, "Αναζωπύρωση" της Εκκλησίας ούτε υπάρχει ούτε προβλέπεται.

Μεγάλο ερμηνευτικό λάθος

Όλοι σχεδόν οι οπαδοί της "Αναζωπύρωσης" έχουν ως σημαία και εφελτήριό τους μια περικοπή της Παλαιάς Διαθήκης που λέει, **«Εάν κλείσω τον ουρανόν και δεν γίνηται βροχή, και εάν προστάξω την ακρίδα να καταφάγη την γην, και εάν αποστείλω θανατικόν μεταξύ του λαού μου, και ο λαός μου, επί τον οποίον εκλήθη το όνομά μου, ταπεινώσωσιν εαυτούς και προσευχηθώσι και εκζητήσωσι το πρόσωπόν μου και επιστρέψωσιν από των οδών αυτών των πονηρών, τότε εγώ θέλω επακούσει εκ του ουρανού και**

θέλω συγχωρήσει την αμαρτίαν αυτών και θεραπεύσει την γην αυτών» (Β' Χρον. 7/ζ/13-14).

Η περικοπή αυτή αφορά τον βασιλιά του λαού Ισραήλ Σολομώντα, που προσευχήθηκε στον Θεό αναφορικά με τον ΝΑΟ που έχτισε, και σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής του ζήτησε υλικές ευλογίες (κεφ. 6/ζ). Απαντώντας σ' εκείνη την προσευχή ο Θεός υποσχέθηκε πολλά πράγματα, μεταξύ των οποίων και τα προαναφερθέντα χωρία. Ο αναγνώστης παρακαλείται να μελετήσει ο ίδιος τα κεφάλαια 6-7/ς-ζ για να έχει υπόψη του το συμφραζόμενο.

Ανάμεσα σ' εκείνη την πραγματικότητα και στην Εκκλησία του Χριστού δεν βλέπουμε καμία αναλογία. Διαφορετικά ως εξηγήσουν ποιος είναι σήμερα ο μοναδικός τόπος στον οποίο πρέπει να καταφεύγουν οι πιστοί για να προσευχηθούν, επειδή αυτό προσευχήθηκε ο Σολομώντας· ο δε Θεός δεσμεύθηκε να εφαρμόσει όσα παραπάνω είπε **μόνο «εις την προσευχήν την γινομένην εν τω τόπω τούτω»** (Β' Χρον. 7/ζ/15).

Ατυχώς, υπάρχουν άνθρωποι που πάντα βρίσκουν εκείνο που θέλουν σε οποιοδήποτε σχετικό ή άσχετο εδάφιο, έχοντας όμως θέσει λάθος βιβλικό θεμέλιο, επόμενο είναι να καταλήξουν σε λάθος διδασκαλία όπως έχει συμβεί και εδώ όσον αφορά το θέμα της "αναζωπύρωσης". Αλλά αυτό δεν είναι ερμηνευτική –είναι παραμόρφωση της Βίβλου– ενώ ο απόστολος παραγγέλει **ΝΑ ΟΡΘΟΤΟΜΟΥΜΕ** τον λόγο της αληθείας (Β' Τιμ. 2/β/15).

Πνευματική χλιαρότητα ή θέρμη – μια προσωπική υπόθεση

Στην Παλαιά Διαθήκη, όπου όλα λειτουργούσαν στα πλαίσια του έθνους και της θεοκρατίας, διαβάζουμε για ηγέτες

του Ισραήλ που προσευχήθηκαν “εκ μέρους όλου του λαού” (Β΄ Χρον. 7/ζ/24-27, Έσδ. 9/θ/7, Νεεμ. 9/θ/34, Δαν. 9/θ/8 κ.λπ.). Στην Καινή Διαθήκη, αντίθετα, δεν βρίσκεται πουθενά ανάλογη “συλλογική μετάνοια” και “συλλογική επιστροφή”.

Το ζήτημα πλέον δεν είναι «**εάν ο λαός μου**» αλλά «**εάν τις**· δεν είναι «**εν τω τόπω τούτω**» αλλά «**εν παντί τόπω**»· δεν υπάρχει ο **λαός Ισραήλ** αλλά «**εν παντί έθνη**, **όστις φοβείται αυτόν και εργάζεται δικαιοσύνην, είναι δεκτός εις αυτόν**» (Λουκ. 9/θ/23, Αποκ. 3/γ/20, Α΄ Τιμ. 2/β/8, Πράξ. 10/ι/35). Αυτή την αρχή της Νέας Διαθήκης δεν έχει κανένα λόγο να την παραβιάσει ο Θεός.

Αν κάποιος πιστός παρεκκλίνει/παραστράτησι από τη σωστή πορεία και απομακρυνθεί από τη ζωή της πίστης, αυτό είναι προσωπική του αποστασία και ζήτημα που πρέπει να τακτοποιήσει ο ίδιος ενώπιον του Θεού. Αν αυτή η αποστασία υπάρχει και σε άλλους στο περιβάλλον του, και πάλι η μετάνοια και επιστροφή πρέπει να γίνει σε προσωπικό επίπεδο από καθένα χωριστά.

Πώς αντιμετωπίζεται η αποστασία στην Καινή Διαθήκη

Στις Επιστολές του Κυρίου Ιησού που διαβάζουμε στο βιβλίο της Αποκάλυψης, αν και οι περισσότερες εκκλησίες ελέγχονται για την κατάστασή τους, πουθενά δεν υπάρχει κάτι σχετικό με αυτά που σήμερα λέγονται και γράφονται για “αναζωπύρωση”.

Αντίθετα υπάρχουν κάποια χωρία, όπως π.χ. το «**Ενθυμού [ΕΣΥ] πόθεν εξέπες [ΕΣΥ] και μετανόησον [ΕΣΥ] και κάμε [ΕΣΥ] τα πρώτα έργα**», όμως όλα αναφέρονται σε προσωπικό και όχι σε συλλογικό επίπεδο, γι’ αυτό και συμφωνούμε ότι στην προσωπική μετάνοια του ανθρώπου ο Κύριος είναι πάντοτε έτοιμος να συγχωρήσει, να διορθώσει, να αποκαταστήσει. Το ίδιο θα ισχύσει όταν και άλλοι κάνουν από μέρους τους τα ίδια βήματα. Ποτέ όμως αυτό δεν θα γίνει με συλλογικές ενέργειες και κινήματα.

Η μετάνοια, η πίστη και η επιστροφή ποτέ δεν είναι ομαδικά φαινόμενα, ούτε προβλέπονται τέτοια στη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης. Κυρίως όμως δεν είναι αυτό ευθύνη που πρέπει να αποδίδεται στον Θεό.

Πόσο δίκαιο είχε ο διάσημος ιεροκήρυκας C.H. Spurgeon, όταν είπε ότι, «**Μεγάλο μέρος αυτού που λέγεται “αναζωπύρωση” είναι περισσότερο κατάρα παρά ευλογία· έχει οδηγήσει χιλιάδες σε ένα είδος ειρήνης πριν καταλάβουν τη δυστυχία τους· αποκαθιστά τον άσωτο, χωρίς ποτέ να πει, “Πατέρα, αμάρτησα.” Πώς μπορεί να θεραπευτεί κάποιος που δεν καταλαβαίνει πως είναι άρρωστος ή να χορτάσει με το ψωμί της ζωής κάποιος που δεν είναι πεινασμένος; Η παλιά αίσθηση της αμαρτίας έχει περιφρονηθεί... Τα πάντα στην εποχή μας είναι ρηχά... Ως εκ τούτου οι άνθρωποι εύκολα έρχονται και φεύγουν από την εκκλησία. Χωρίς ταπείνωση ήρθαν, χωρίς ταπείνωση έμειναν και χωρίς ταπείνωση φεύγουν έξω.**»

**Επειδή το θέμα είναι πολύ μεγάλο,
θα συνεχίσουμε στα επόμενα τεύχη. **

Υπό τον ήλιον...

Το Σύνταγμα της Ευρώπης

Το Σύνταγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαμορφώθηκε, τελικά, και έγινε αποδεκτό από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στις 19 Ιουνίου. Εκείνο που μένει τώρα είναι να εγκριθεί από τις χώρες μέλη, είτε με δημοψηφίσματα —εκεί όπου οι πολίτες έχουν λόγο— είτε από τα κοινοβούλια, στις χώρες που βρίσκονται υπό κηδεμονία όπως π.χ. η Ελλάδα μας.

Χωρίς “χριστιανικές” ρίζες

Παρά τις πιέσεις των εκκλησιών και ιδιαίτερα του Πάπα, στο τελικό κείμενο του νέου Συντάγματος δεν γίνεται μνεία στις “χριστιανικές ρίζες” της Ευρώπης.

Κάποιοι θα το φέρουν βαρέως, καθώς έχουν ταυτίσει τη θρησκεία τους με τα γραφόμενα στα χαρτιά, είτε πρόκειται για δελτία ταυτότητας είτε για καταστατικά κείμενα. Δεν τους ενδιαφέρει όμως η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, που συνήθως λέει πολλά περισσότερα από μια ή δυο λέξεις των επίσημων εγγράφων, όπως π.χ. το “Χ.Ο.” που γράφεται ακόμη σε κάποια κρατικά στοιχεία, και για τα οποία μέχρι και κυβερνητική κρίση κοντέψαμε να έχουμε – θυμηθείτε τις λαοσυνάξεις, τα “δημοψηφίσματα” και την “δεξιά του Κυρίου” που για κά-

ποιους “επεμβαίνει” και στις εκλογές, όπως και στο ποδόσφαιρο...

Είναι η Ευρώπη χριστιανική;

Αλλά θα ήταν δίκαιο η σημερινή Ευρώπη να μιλάει για “χριστιανικές” ρίζες; Και ποιες μπορεί να είναι αυτές;

Όποιος έχει πάει μερικές τάξεις στο σχολείο και πρόσεχε το μάθημα της Ιστορίας, σίγουρα θυμάται τις μεγάλες ωμότητες και βαρβαρότητες που έκαναν οι λαοί της Ευρώπης και αναμεταξύ τους και στις αποικίες που για αιώνες διατηρούσαν καταπιέζοντας και εκμεταλλευόμενοι τους λαούς των άλλων ηπείρων, όπως είχε γράψει προ καιρού και η εφημερίδα «Απογευματινή» (5-12-2003).

Να ξεχάσουμε τις βαρβαρότητες των **Γερμανών**, που αιματοκύλισαν τον κόσμο με δύο παγκόσμιους πολέμους; Τα κατορθώματά τους, όπως το Ολοκαύτωμα, οι σφαγές στα Καλάβρυτα και το Δίστομο και άλλες ναζιστικές θηριωδίες απ’ άκρου εις άκρον της Ευρώπης; Αλλά είναι και οι **Γάλλοι**, που με τον Ναπολέοντα, τον τριακονταετή πόλεμο, τη Νύχτα του Αγ. Βαρθολομαίου και άλλα εγκλήματα και θηριωδίες ανήκουστες, έδωσαν δείγματα ευγένειας.

Να μιλήσουμε για τους **Ιταλούς**, με τους πειρατές και τη θαλασσοκρατο-

Φωτογραφία του
Ευρωπαϊκού Συντάγματος

ρία της Βενετίας και της Γένουας, με τις παπικές σταυροφορίες που βίασαν, σκότωσαν και σύλησαν όλη σχεδόν τη Μεσόγειο και στα χρόνια του Μουσολίνι πότισαν την Αβησσυνία με χημικά αέρια;

Να γράψουμε για τους **Άγγλους**, που έβαψαν με αίμα και έσπειραν μολύβι τις απέραντες αποικίες τους, πότιζαν με όπιο τον Κινέζικο λαό και αντιμετώπισαν την παθητική αντίσταση του Γκάντι στην Ινδία σφάζοντας χιλιάδες αόπλους; Να πούμε για το δουλεμπόριο με έδρα το Λονδίνο ή για τις σφαγές των Ινδιάνων στην Αμερική;

Οι **Ισπανοί** κι οι **Πορτογάλοι** βαρύνονται με τα δικά τους αποικιοκρατικά εγκλήματα καθώς αφάνισαν λαούς στη Λατινική Αμερική

και ισοπέδωσαν ολόκληρους πολιτισμούς. Η **Αυστρία** όχι μόνο συνεργάστηκε με τον Χίτλερ αλλά και έσκαβε το λάκκο για τους υπόδουλους λαούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι **Βέλγοι** έσφαξαν κόσμο και κοσμάκη στις αποικίες που είχαν στην Αφρική.

Είναι και η ομάδα των ευγενών **Σκανδιναβικών** χωρών, που είναι απόγονοι των αιμοσταγών Βίκινγκς, καθώς και όλα εκείνα τα φύλα των **Πολωνών, Γότθων, Βυσιγόθων, Σλάβων** κ.λπ. (οσονούπω εισέρχονται οι **Βούλγαροι** και οι **Ρουμάνοι**, ίσως δε και οι **Τούρκοι**) που όλοι συναγωνίστηκαν στην ιστορία ποιος θα κάνει τη μεγαλύτερη σφαγή και τη χειρότερη καταστροφή...

Και οι Έλληνες...

Είμαστε τέλος και εμείς οι Έλληνες! Αλλά εμείς ήμασταν πάντα ελεύθεροι από όλες αυτές τις ταπεινές αδυναμίες... Εμείς βλέπετε είμαστε υποχρεωμένοι να διαβάζουμε τα "σχολικά εγχειρίδια" όπου ο λαός μας παρουσιάζεται μόνο ως "φορέας πολιτισμού, δημοκρατίας και πνευματικού διαφωτισμού". Έχουμε, επιπλέον, τον κ. Χριστόδουλο –σε ρόλο εθνάρχη– που φροντίζει να προστατέψει την καθαρότητα της Ευρώπης από τα "μιάσματα"–ξεχνώντας όμως όσα σημειώσαμε παραπάνω. Γι' αυτό και διακηρύττει: «Δεν μπορούν οι βάρβαροι να έρθουν στην οικογένεια των Χριστιανών. Δεν μπορούμε να ζήσουμε μαζί».

Εμείς ποτέ δεν είχαμε αποικίες, ποτέ δεν καταπατήσαμε λαούς, ποτέ δεν εκμεταλλευτήκαμε πηγές, ποτέ δεν κάναμε σφαγές και άλλα έκτροπα. Εμείς επιτέλους είμαστε Έλληνες!!! που μόνο σε ένα δε μπορούν, ίσως, να μας φτάσουν οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, στην αδελφοκτονία και την προδοσία...

Σόδομα και Γόμορα

Μα η σύγχρονη Ευρώπη έχει και άλλα "χριστιανικά" χαρακτηριστικά, τα οποία κατά καιρούς διαλαλούν τα κοσμικά μέσα ενημέρωσης,

όπως η αναγνώριση των ομοφυλόφιλων, η αποδοχή της μοιχείας κ.λπ. Έτσι στη Γερμανία, μετά τους Σοσιαλδημοκράτες, τους Συντηρητικούς και τους Πράσινους, και οι Φιλελεύθεροι απέκτησαν έναν δηλωμένο ομοφυλόφιλο στην ηγεσία τους. Ο 42χρονος Γκίντο Βεστερβέλε, πρόεδρος του κεντροδεξιού FDP συνοδεύεται πλέον φανερά σε κοσμικά γεγονότα από τον σύντροφό του... ακολουθώντας το παράδειγμα άλλων Γερμανών πολιτικών, όπως ο Σοσιαλδημοκράτης δήμαρχος του Βερολίνου Κλάους Βοβεράιτ, ο Πράσινος Φόλκερ Μπεκ ή ο Χριστιανοδημοκράτης δήμαρχος του Αμβούργου Όλε φον Μπίοιστ.

Λεπτομέρεια: Αν οι Χριστιανοδημοκράτες και το κόμμα των Φιλελευθέρων κερδίσουν τις εκλογές του 2006, ο αρχηγός των τελευταίων έχει πολλές πιθανότητες να γίνει ο επόμενος υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας.

Είχαμε αρχικά το “αδελφάτο” των Εγγλέζων· τώρα ακολουθούν οι Γερμανοί κι ο χορός καλά κρατεί. Όσο για τη στάση του κόσμου; 8 στους 10 Γερμανούς δεν ενοχλήθηκαν διόλου.

Αλλά και το ζήτημα της αποποινικοποίησης ή νομιμοποίησης της μοιχείας, ήρθε πάλι στη δημοσιότητα με αφορμή τον νέο ποινικό κώδικα της Τουρκίας. Οι Ευρωπαίοι απήλησαν να κλείσουν την πόρτα της ένταξης στην ΕΕ αν η ανατολική χώρα δεν επέτρεπε ελεύθερα τη μοιχεία.

Όλα αυτά τα “άκρως χριστιανικά” είναι στοιχεία που δεν μπορούσαν να παραθεωρηθούν, γι’ αυτό και οι θρησκευτικοί αρχηγοί διαμαρτύρονται πού

ένα τόσο “χριστιανικό” κοινωνικό σώμα, όπως η ΕΕ, δεν καυχάται για τις “χριστιανικές της ρίζες”...

Το σκοτεινό μέλλον

Έτσι ή αλλιώς, πολλά όνειρα γίνονται για την ΕΕ και τους λαούς της. Κάποιοι ελπίζουν και κάποιοι περιμένουν το καλύτερο, αλλά δεν γνωρίζουμε αν έχει μπροστά της πολλά χρόνια ζωής. Δεν είμαστε εσχατολόγοι ούτε προφητείες θα τολμήσουμε. Το μόνο για το οποίο είμαστε βέβαιοι, εντούτοις, είναι πως –αν αργήσει η Βασιλεία του Θεού–, και αυτό το συνονθύλευμα των λαών θα διασπαστεί κάποια στιγμή, όπως έγινε και με κάθε άλλη παρόμοια σύμπτυξη εθνών και λαών (αρχαίες αυτοκρατορίες και προσφάτως η Σοβιετική Ένωση) και αλίμονο σ’ αυτούς που θα ζουν εκείνη την εποχή.

Όλα τα ανθρώπινα σχήματα, είτε ολιγόβια είτε μακρόβια, έρχονται και παύουν. Όσπου το τελευταίο ανθρώπινο καθεστώς να δώσει τη θέση του στην Βασιλεία του Θεού. Αυτή είναι η χαραυγή που περιμένουμε οι πιστοί του Χριστού, γι’ αυτό και κλείνουμε με την ευχή **«Μακάριος όστις φάγη άρτον εν τη βασιλεία του Θεού»** (Λουκ. 14/15).

Δοξάζουμε τον Θεό, που μας δίνει αυτή την ελπίδα εν Χριστώ και προσκαλούμε κάθε συνάνθρωπο σ’ εκείνο το λαμπρό Δείπνο. Η πρόσκληση του Θεού Πατέρα είναι σαφής: **«Έλθετε εις τους γάμους»** (Ματθ. 22/κβ/4). Γι’ αυτό κανείς ας μην περιφρονήσει τούτη την προσφορά.

Η σημερινή κατάσταση...

Το παρακάτω κείμενο είναι επιλογή από το “κύκναιο άσμα” του Βασίλη Κατσάρκα, ιστορικού στελέχους των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών[]. Όσα περιγράφονται αφορούν την κατάσταση προ 30ετίας. Σήμερα τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα.*

«**Τ**ι έχουμε να πούμε για τη σημερινή κατάσταση των Εκκλησιών μας (...) για την άλλη αποστολή της Εκκλησίας, δηλαδή της εσωτερικής της ζωής; Βρισκόμαστε στην αρμονική αλλά και με απλότητα λειτουργία που έχει καθοριστεί από τις Γραφές; (...)

Είναι ανάγκη με ειλικρίνεια και ευθύτητα καρδιάς μπροστά στον Θεό, αλλά και με ανησυχία να διερωτηθούμε: Γιατί εμείς, που καυχόμαστε ότι επιστρέψαμε στην αρχική αποστολική απλότητα, δεν δοκιμάζουμε αυτή την τόσο ζωντανή πραγματικότητα που είδαμε στον Λόγο του Θεού; Πώς απομακρυνθήκαμε από τη γραφική βάση, ώστε σήμερα σχεδόν σε όλες τις Εκκλησίες μας να μην υπάρχει ούτε καν εκείνο το οποίο οι παλαιότεροι

από μας γνωρίσαμε ως το “ΜΑΘΗΜΑ” της Εκκλησίας, κατά το οποίο όσοι είχαν το χάρισμα του “Διδασκάλου” δίδασκαν, και τα μέλη συμμετείχαν όλα, χωρίς εξαίρεση; (Εφεσ. δ΄ 11), Και εκείνος που είχε το χάρισμα του “Διδασκάλου” μετέδιδε (Ρωμ. α΄ 11) και ΟΛΟΙ οικοδομούνταν. Τώρα όχι μόνο αυτό καταργήθηκε σχεδόν σε όλες τις Εκκλησίες μας, αλλά και όταν συμβεί κάποιος αδελφός, προικισμένος με το χάρισμα του “Διδασκάλου”, να θέλει να διδάξει αλήθειες του Λόγου του Θεού σε βάθος και έκταση, να εμποδίζεται να πραγματοποιήσει τους πόθους του, για λόγους που ανάγονται σε όσα γράφονται στην Εβρ. ε΄ 11-14. Τα μέλη των Εκκλησιών μας έγιναν “νωθροί τας ακοάς” και δεν είναι δεκτικά “στερεάς τροφής”. Στην κατάσταση όμως αυτή και το

Στο προηγούμενο τεύχος παραθέσαμε “επισκοπικές εξομολογήσεις” για την κατάσταση της Ελλαδικής Εκκλησίας. Στο παρόν δημοσιεύουμε “εξομολογήσεις” εκπροσώπων της Εκκλησίας των Διαμαρτυρομένων. Η υπόθεση θυμίζει το σχόλιο του Παύλου για την κατάσταση μεταξύ Ιουδαίων και Εθνικών, για να καταλήξει πως «δεν υπάρχει διαφορά, επειδή πάντες ήμαρτον».

κατάντημα του πληρώματος των Εκκλησιών μας, είναι πολύ σημαντικό να αναγνωριστεί ότι υπήρξαν και λειτούργησαν μερικοί καταλυτικοί παράγοντες, τους οποίους αν σταθούμε με ταπείνωση και ειλικρίνεια μπροστά στον Θεό, θα μπορούσαμε να επισημάνουμε.

Παρασυρθήκαμε σε μια παγίδα κι αντί να μείνουμε στην αρχική απλότητα με την οποία ξεκινήσαμε, από φόβο μήπως χαρακτηριστούμε ασυγχρόνιστοι, μετατρέψαμε ασυναίσθητα τους χώρους των συναθροίσεών μας αποκλειστικά σε αίθουσες διαλέξεων. Ενώ θα έπρεπε να προσέξουμε ότι με τον τρόπο αυτό αφαιρέθηκε σιγά σιγά το δικαίωμα συνεργίας όλων των μελών της Εκκλησίας, για την οικοδομή του σώματος και το πλήρωμα της Εκκλησίας οδηγήθηκε σε τέλεια αδράνεια, ενώ το δικαίωμα δράσης μονοπωλήθηκε μόνο από τον άμβωνα και τους χαρισματούχους. Στην βαθμιαία αλλά προοδευτική αυτή απομάκρυνση από το πρότυπο της Γραφής, όπως ήταν φυσικό, υπήρξε εξέλιξη και άρχισαν να μπαίνουν σε εφαρμογή ο ανθρώπινος προγραμματισμός, η μεθόδευση και ο εκ των προτέρων προσδιορισμός των πάντων. Τα περιοριστικά μέτρα σε βάρος της εν Χριστώ ελευθερίας αυξήθηκαν με τρόπο κρυφό και υπόγειο, όμως προοδευτικό, έτσι ώστε ασυναίσθητα περιπέσαμε στην ανθρώπινη τάξη, έχοντας απομακρυνθεί από την απλή τάξη της Γραφής. Τώρα μπήκαν κανόνες, ανθρώπινοι φραγμοί στην ελεύθερη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Κι ενώ καυχόμαστε ότι πιστεύουμε στην ύπαρξη χαρισματικής Εκκλησίας, στην πραγματικότητα έχουμε σβήσει την κυριότητα και δράση του Αγίου Πνεύματος μέσα στην Εκκλησία.

«[Δεν] υπάρχουν και [δεν] λειτουργούν Πρεσβυτέρια σύμφωνα με τις οδη-

γίες του Λόγου του Θεού. Πώς λοιπόν είναι δυνατό να καυχόμαστε για επιστροφή μας στο αποστολικό πρότυπο, όταν κι οι δύο κλάδοι της εσωτερικής ζωής και λειτουργίας της Εκκλησίας κουτσαίνουν;

(...) Κάθε φορά που λησμονούμε ότι δεν είμαστε παρά υπηρέτες και “αχρείοι δούλοι”, ασυναίσθητα παρεξηγούμε τα πράγματα και γινόμαστε ΔΕΣΠΟΤΕΣ.

Έτσι πολλοί από εκείνους που αναδείχθηκαν Πρεσβύτεροι στις Εκκλησίες μας, θεώρησαν την ιδιότητα του Πρεσβύτερου ως “ΑΞΙΩΜΑ” που τους έδινε κυριαρχικά δικαιώματα πάνω στο ποίμνιο. Δημιουργήθηκε έτσι ένας στεγανός χώρος του Πρεσβυτερίου, απλησίαστος στα μέλη της Εκκλησίας. Οι λίγοι σιγά σιγά συγκέντρωσαν στα χέρια τους κάθε δραστηριότητα που κανονικά θα έπρεπε να έχουν τα υπόλοιπα μέλη της Εκκλησίας, αποκλείοντας από αυτά κάθε πνευματική συνεισφορά στην εσωτερική λειτουργία του Σώματος. Με τον τρόπο αυτό σβήστηκε η φλόγα του πολυτιμότερου προνομίου του πιστού, δηλαδή ο πόθος του να συμμετέχει στην αγωνία του έργου. (...)

1) Το άγιο πλήρωμα της Εκκλησίας, έχοντας οδηγηθεί σε πνευματική αδράνεια, ονομάζεται πια με ένα μειωτικό όρο που δεν υπάρχει στην Καινή Διαθήκη, δηλαδή “Εκκλησίασμα”. Ύστερα απ’ αυτό, έγινε συνείδηση στα μέλη του Σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας, ότι δεν έχουν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να “Εκκλησιάζονται” κάθε Κυριακή μαζί με τη σύζυγο και τα παιδιά τους. Ακριβώς όπως κάνουν οι ονομαζόμενοι χριστιανοί, οι οποίοι θεωρούν σαν θρησκευτικό τους καθήκον να παρακολουθούν κάθε Κυριακή “την θεία ακολουθία” στην Εκκλησία της εκλογής τους.

II) Η λατρεία στην Τράπεζα του Κυρίου, έχοντας χάσει τη σημασία και το περιεχόμενό της σύμφωνα με τη Γραφή, τείνει να θεωρηθεί σαν ένα θρησκευτικό καθήκον και σαν ένα απαραίτητο εξάρτημα για την συμπλήρωση του κύκλου των εκκλησιαστικών απασχολήσεων, το πρωί κάθε Κυριακής.

III) Η ζηλευτή αυστηρότητα που υπήρχε άλλοτε για την αποδοχή νέων κοινωτών μελών, αντικαταστάθηκε από βιασύνη, που χαρακτηρίζει πολλούς από εκείνους που έχουν αυτή την ευθύνη, ώστε να κάνουν περισσότερα μέλη, επειδή είναι κυριευμένοι από την ψεύτικη ικανοποίηση ότι με τον τρόπο αυτό παρουσιάζουν καρποφορία του έργου της Εκκλησίας στην οποία είναι προϊστάμενοι.

Φτάσαμε ώστε τα πληρώματα των Εκκλησιών μας ν' αποτελούνται από ένα "σύμμικτον πλήθος" (Εξοδ. ιβ' 38), το οποίο, όπως και στην ιστορία του λαού Ισραήλ (Αριθμ. ια' 4-6), έτσι και τώρα, στη ζωή των πιο πολλών Εκκλησιών μας, αποτελεί εστία συνεχών ανωμαλιών, ζητημάτων και πράξεων, οι οποίες μολύνουν την Εκκλησία.

Το πιο χειρότερο από όλα αυτά είναι ότι ποτέ δεν γίνεται η ΚΑΘΑΡΣΗ που προστάζει ο Λόγος του Θεού.

IV) Εκείνοι που έχουν την ευθύνη να είναι Επίσκοποι στο ποίμνιο, παραβλέπουν την ύψιστη αλήθεια που υπάρχει στο Λόγο του Θεού, σχετικά με τη Λατρεία, καθώς και τις εξής σοβαρότατες θείες αποκαλύψεις για το ίδιο θέμα.

Τώρα οφείλουμε με συντριβή καρδιάς ν' αναγνωρίσουμε ότι σε τίποτε δεν διαφέρουμε από τις υπόλοιπες Ευαγγελικές "συστηματικές" Εκκλησίες που υπάρ-

χουν στη χώρα μας. Δεν έχουμε πια το δικαίωμα να καυχόμαστε ότι οι Εκκλησίες μας κι οι λυτρωμένοι που τις αποτελούν, απολαμβάνουμε την "εν Χριστώ Ελευθερία". Ούτε ότι ασκούμε κι ότι χαιρόμαστε απολαμβάνοντας τα προνόμια που απορρέουν από το γεγονός ότι είμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού, το οποίο είναι η ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Επειδή, ανεπαίσθητα, τα περισσότερα από αυτά μας αφαιρέθηκαν κι αντικαταστάθηκαν με υπαγωγή μας σε ανθρώπινα συστήματα, σε κανόνες, σε διατάξεις άγραφες μεν, που όμως έγιναν καθεστώς, σε τύπους, σε προγραμματισμούς και σε πολλές άλλες ανθρώπινες μεθοδεύσεις. Το σοβαρότερο όμως από όλα αυτά είναι ότι θέσαμε εντελώς στην άκρη και σβήσαμε το Άγιο Πνεύμα, καταργώντας μέσα στις Εκκλησίες μας την αναγνώριση της δικής Του κυριότητας. Επειδή τη θέση Του μέσα στην Εκκλησία όπως και τη δική Του δραστηριότητα την αναλάβαμε εμείς οι άνθρωποι.

Δίκαια, πια έχει ολοκληρωτική εφαρμογή και για τις δικές μας Εκκλησίες ο Λόγος του Θεού από την Αποκάλυψη γ' 15-17, όπως και για τους περισσότερους από εμάς το χωρίο Α' Κορ. ιε' 34: "Τινές εξ ημών έχομεν αγνωσίαν Θεού". Πόσο λυπηρό είναι ότι ξεχάσαμε ότι οφείλουμε "να λατρεύωμεν τον Κύριον ευαρέστως, με σέβας και ευλάβειαν, διότι ο Θεός ημών είναι πυρ καταναλύσκον" (Εβρ. ιβ' 28-29).»

[*] Βασ. Κατσάρκα, «Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ», Αθήνα 1976. Επειδή ο συγγραφέας χρησιμοποιούσε αυστηρή καθαρεύουσα, έγινε προσαρμογή της γλώσσας. ❶

Χριστιανοί;

Μόνο στο όνομα!..

Οι διαφορετικές χριστιανικές εκκλησίες χρησιμοποιούν κάθε διαθέσιμο μέσο για να στρατεύσουν έφηβους στις τάξεις τους — σύγχρονες μεθόδους επικοινωνίας, χριστιανική μουσική, το ίντερνετ... Στο εξωτερικό κυκλοφορούν ακόμη και μεταφράσεις της Βίβλου προσαρμοσμένες στην χαρακτηριστική “διάλεκτο” των εφήβων.

Εκ πρώτης όψεως, η στρατηγική αυτή δείχνει ότι έχει αποτελέσματα. Σύμφωνα με μια μελέτη που αναφέρεται στο περιοδικό “**Opinion Journal**” (9-7-04), 88% των Αμερικανών εφήβων λένε ότι είναι χριστιανοί, και το 1/3 δηλώνουν ότι έχουν “αναγεννηθεί”. Η Εταιρεία Δημοσκοπήσεων **Barna**, μια ερευνητική ομάδα Διαμαρτυρομένων που αναλύει τις χριστιανικές τάσεις, διαπίστωσε ότι 60% των εφήβων πιστεύουν ότι η Βίβλος είναι ολοκληρωτικά ακριβής σε όλη της τη διδασκαλία, και 56% πιστεύουν ότι η πίστη είναι σημαντική στη ζωή τους.

Μια άλλη μελέτη, όμως, που αναφέρθηκε στο ίδιο άρθρο του περιοδικού, αποκάλυψε ότι 91% των “αναγεννημένων” εφήβων δεν πιστεύουν σε μια απόλυτη αλήθεια. Ο συγγραφέας **Josh McDowell** (βιβλία του έχουν μεταφραστεί και στα ελληνικά), υποστηρίζει ότι σχεδόν το 60% των Ευαγγελικών Χριστιανών εφή-

βων λένε πως όλα τα θρησκευτικά πιστεύω διδάσκουν εξίσου έγκυρες αλήθειες. Πολλοί έφηβοι πιστεύουν σε δύο αντιφατικές ιδέες, από τη μία ότι η Βίβλος είναι ολοκληρωτικά ακριβής και από την άλλη ότι δεν υπάρχει απόλυτη αλήθεια, τη στιγμή μάλιστα που ο Χριστός δήλωσε: «Εγώ είμαι η αλήθεια».

Το μήνυμα της κοινωνίας του ηθικού σχετικισμού και ανοχής — που ιδιαίτερα επικρατεί στα λύκεια και τις πανεπιστημιοπόλεις — φαίνεται ότι έχει πολύ ισχυρότερη επιρροή στη συμπεριφορά των εφήβων από ό,τι η θρησκεία. Λαμβάνοντας υπόψη την ηθική κατάρπτωση της κοινωνίας, αυτό δεν είναι αναπάντεχο. Όταν όμως αυτή η κατάρπτωση αρχίζει να φθείρει την χριστιανική θεολογία, αυτό φανερώνει πόσο ρηχή είναι η θρησκεία στην κοινωνία μας.

Ο Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος πρέπει να ζει «**με πάντα λόγον εξερχόμενον εκ του στόματος του Θεού**» (Ματθ. 4/8/4). Αυτό συνεπάγεται συνεχή προσπάθεια να υπερνικήσεις την αμαρτία. Η ζωή ενός αληθινού Χριστιανού είναι μια ζωή μετανοίας. Όσοι αρνούνται να αλλάξουν τη διαγωγή τους και δεν θέλουν να προσαρμοστούν στους τρόπους του Θεού, μπορεί να ονομάζονται χριστιανοί, αλλά είναι “χριστιανοί” μόνο στο όνομα.

Πηγή: <http://www.opinionjournal.com/taste/?id=110005335>

Μια δεύτερη ματιά

ΚΡΙΣΙΜΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Πολλές φορές έχουμε γράψει με α-παξίωση για τον τρόπο που εκλέγονται οι ηγέτες των εκκλησιών, ιδιαίτερα μάλιστα της Ελλαδικής Εκκλησίας. Κάποιοι από τους αναγνώστες ίσως διστάζουν να πιστέψουν όλο το παρασκήνιο που παίζεται πίσω από τις πλάτες των οπαδών, νομίζοντας πως αυτά που λέμε ίσως είναι υπερβολικά ή εξωπραγματικά.

Αυτή τη φορά θα αντιγράψουμε λίγα λόγια από άρθρο του δημοσιογράφου και τ. Υφυπουργού Εξωτερικών κ. Γ. Ρωμαίου (Εφημ. «**Το Βήμα**» 19-9-2004), όπου αναφέρεται στην επικείμενη εκλογή του νέου πατριάρχη Αλεξανδρείας. Διαβάστε:

«Είχα το προνόμιο, ως αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών και αρμόδιος για τον Απόδημο Ελληνισμό, (...) να ζήσω το παρασκήνιο της εκλογής του Πέτρου και να χαρώ την ενθρόνισή του (...) Όσοι έχουν εμπλακεί ή έχουν ζήσει παρασκήνιο εκλογής εκκλησιαστικών ηγετών γνωρίζουν καλά ότι η ίντριγκα και οι συγκρούσεις προσώπων και συμφερόντων, αλλά και οι παρεμβάσεις, πολιτικές και εκκλησιαστικές, συνθέτουν μια διαδικασία που δεν οδηγεί πάντα στην επιλογή του καλύτερου...»

Ο άνθρωπος έζησε από κοντά και από θέσεως ισχύος παρόμοιες διεργασίες και

μιλάει μετά λόγου γνώσεως και ασυνήθιστη ειλικρίνεια. Και εφόσον το ζήτημα αντιμετωπίζεται ως εθνικό ή πολιτικό, τα πράγματα είναι ανθρώπινα και κατανοητά. Τι θα πούμε όμως όταν οι εν λόγω "ηγέτες", πέρα από τις εθνικές και πολιτικές αρμοδιότητες που τους ανατίθενται, καλούνται να παίξουν και το ρόλο του "πνευματικού ταγού";

Πότε και πού είναι παρόν το Άγιο Πνεύμα, πότε και πού οδηγεί τις αποφάσεις, πότε και πού οδηγεί στην αλήθεια; Προφανώς ΟΥΔΕΠΟΤΕ. Και όμως τέτοιοι άνθρωποι, που ανά τους αιώνες εκλέχθηκαν με παρόμοιες ή ακόμη πιο σκοτεινές διαδικασίες στα χρόνια του Βυζαντίου και του Μεσαίωνα (αναφέρονται δολοφονίες, εξαγορές, εκβιασμοί, εξορίες κ.λπ.), είναι αυτοί που ΕΝ ΣΥΝΟΔΩ χάραξαν τους δρόμους της δογματικής και της λειτουργικής των ιστορικών κρατικών εκκλησιών, δώξαν κάθε αντιφρονούντα και συνεργάστηκαν με την εκάστοτε κρατική εξουσία για την επιβολή των δικών τους απόψεων, τις περισσότερες φορές αντίθετα από τις Άγιες Γραφές και το παράδειγμα του Κυρίου και των Αποστόλων Του. Ας προσέξουν, λοιπόν, όλοι όσοι τυφλά ακολουθούν τέτοιες παραδόσεις επειδή, ως επί τω πλείστον, είναι μόνο **«εντάλματα ανθρώπων»**, και στην πραγματικότητα **δεν τιμούν τον Θεό** (Ματθ. 15/ιε/6-9). **❶**

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΗΜΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Οδημοσιογράφος των «Νιου Γιορκ Τάιμς» Ρ. Μπόνερ που βρέθηκε στην Ελλάδα κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων απαντώντας σε σχετική ερώτηση είπε:

«Αν κοιτάξουμε τα χρήματα που δαπάνησε η Ελλάδα για την τέλεση των Αγώνων είναι προφανές ότι καμία μικρή χώρα δεν θα έχει πια στο μέλλον κίνητρα να το κάνει. Δημιουργείται λοιπόν ένα σοβαρό πρόβλημα. Ότι είτε εφεξής μόνο οι μεγάλες πλούσιες χώρες θα οργανώνουν τους Ολυμπιακούς Αγώνες ή αντίθετα ολόκληρη η παγκόσμια κοινότητα θα πρέπει να συνεισφέρει και να ενισχύει οικονομικά

μια μικρή χώρα για να μπορέσει να οργανώσει τους Αγώνες».

[Πηγή: «**Ελευθεροτυπία**» (2-9-04)].

Και η προηγούμενη και η παρούσα κυβέρνηση κατάφεραν να υποθηκεύσουν το οικονομικό μέλλον της χώρας για να προβληθούν κάποια άτομα σε βάρος του λαού. Πόσα νοσοκομεία και πόσα σχολεία και δρόμοι θα μπορούσαν να γίνουν με τα χρήματα που σπαταλήθηκαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας! Για την ώρα όμως θα συνεχίσουμε να θερίζουμε νεκρούς και ανάπηρους στους επικίνδυνους ελληνικούς δρόμους...

ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΒΡΥΑ ΣΩΜΑ...

Χιλιάδες γυναίκες διαδήλωσαν για μια ακόμη φορά τον τελευταίο Αύγουστο στη "χριστιανική" χώρα των ΗΠΑ υπέρ των ελεύθερων αμβλώσεων (δολοφονιών αγέννητων παιδιών), φωνάζοντας συνθήματα όπως, «**Το σώμα μου είναι επιλογή μου**» και «**Ούτε η εκκλησία ούτε το κράτος. Για την τύχη τους αποφασίζουν οι γυναίκες**».

Όμως τις συνέπειες της αμβλώσης δεν τις υφίσταται μόνο η γυναίκα—η οποία

στις περισσότερες περιπτώσεις είναι υπεύθυνη για την εγκυμοσύνη της—, ούτε ο ανεύθυνος "άντρας" που πρόσφερε το σπέρμα του, αλλά κυρίως το αγέννητο μωρό το οποίο στερείται τη ζωή του επειδή κάποιοι άλλοι ήθελαν να διαθέσουν τα σώματά τους χωρίς σοφία και χωρίς ντροπή. Και ναι μεν πιστεύουμε ότι ο Θεός συγχωρεί την αμαρτία ύστερα από ειλικρινή μετάνοια, αυτό όμως δεν ανοίγει το δρόμο για περισσότερα εγκλήματα.

ΠΩΣ ΚΑΝΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΥΣ

Ο Μαρκ Ρέιτσαν ήρθε στη χώρα μας ως "πάστορας της γυναικείας ομάδας σόφτμπολ των ΗΠΑ" (Εφημ. «**Ελευθεροτυπία**»/2-9-04). Όταν ρωτήθηκε από δημοσιογράφο πώς και δεν φοβήθηκε να έρθει στην Ελλάδα, δήλωσε πως αν και φίλοι και συγγενείς τους έλεγαν να μην έρθουν, στην Αθήνα ένιωσαν πολύ ασφαλείς και πολύ ωραία. Στην ερώτηση αν έχουν αισθανθεί εχθρότητα από τους Έλληνες, απάντησε:

«Όχι. Αλλά και δεν κακίζω εγώ αυτούς που δεν μας συμπαθούν [εμάς τους Αμερικανούς]. Εν μέρει, έχουν δίκιο. Η τρομοκρατία είναι κάτι που και εμείς προκαλέσαμε, με την πολιτική που εφαρμόζουμε σε πολλές χώρες. Και τα λεφτά που ξοδεύουμε τώρα για να κάνουμε άδικους και αχρείαστους πολέμους στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, αν τα δίναμε για να φάνε ψωμί οι φτωχοί όπου Γης, ο κόσμος θα μας συμπαθούσε περισσότερο».

«Ιδού, εγώ έλεγον...»

Ο Νεεμάν, ένας στρατηγός στο συριακό στρατό, ήταν λεπρός. Ύστερα από υπόδειξη μιας εβραίας δούλης του, ο Νεεμάν πήγε στο Ισραήλ για να βρει θεραπεία για την ασθένειά του. Πήγε πρώτα στο βασιλιά του Ισραήλ (που δε θα μπορούσε να τον βοηθήσει), και τελικά στον Ελισαιέ, τον προφήτη του Θεού.

Όταν ο Νεεμάν ήρθε στο σπίτι του Ελισαιέ, ο προφήτης έστειλε έναν αγγελιοφόρο για να του πει τι έπρεπε να κάνει ώστε να θεραπευτεί από τη λέπρα. Ο αγγελιοφόρος είπε: «**Ύπαγε και λούσθητι επτάκις εν τω Ιορδάνη, και θέλει επανέλθει η σαρξ σου εις σε, και θέλεις καθαρισθή**» (Β΄ Βασ. 5/ε/10).

Όμως αυτή δεν ήταν η λύση που ο Νεεμάν είχε στο νου του, γι' αυτό θύμωσε και έφυγε από το σπίτι του προφήτη. Είπε, «**Ιδού, εγώ έλεγον, θέλει βεβαίως εξέλθει προς εμέ και θέλει σταθή και επικαλεσθή το όνομα Κυρίου του Θεού αυτού, και διακινήσει την χείρα αυτού επί τον τόπον και ιατρεύσει τον λεπρόν**» (εδ. 11). Στη συνέχεια πρόσθεσε, «**Ο Αβανά και ο Φαρφάρ, ποταμοί της Δαμασκού, δεν είναι καλήτεροι υπέρ πάντα τα ύδατα του Ισραήλ; δεν ηδυνάμην να λουσθώ εν αυτοίς και να καθαρισθώ;**» (εδ. 12).

Μπορούμε να μάθουμε μερικά πολύ σημαντικά μαθήματα από τη στά-

ση του Νεεμάν απέναντι στις οδηγίες του προφήτη.

Πρώτο: Ο Νεεμάν είχε αποφασίσει ήδη στη σκέψη του για το πώς θα ενεργούσε ο προφήτης για να τον θεραπεύσει. Όταν ο προφήτης δεν έκανε όπως είχε φανταστεί ο Νεεμάν, εκείνος αρνήθηκε να δεχτεί τη θεραπεία που ορίστηκε από τον Ελισαιέ. Σήμερα πολλοί άνθρωποι, αντί να μελετούν το λόγο του Θεού για να μάθουν τι Εκείνος θέλει, αποφασίζουν μόνοι τους για τον τρόπο με τον οποίο οι ίδιοι σκέφτονται ότι πρέπει να είναι τα πράγματα, και αρνούνται να ακούσουν τον Θεό. Ο Ιησούς μίλησε για μερικούς τέτοιους ανθρώπους στο Ματθ. 7/ζ/21-23. «**Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ' ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς. Πολλοί θέλουσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν**».

Σημαντικό δεν είναι αυτό που σκεφτόμαστε εμείς, αλλά εκείνο που λέει ο Θεός. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε ό,τι μας λέει, ακόμα κι αν δεν μπορούμε να δούμε τη λογική πίσω από αυτό.

Δεύτερο: Ο Νεεμάν σκέφτηκε ότι το νερό των ποταμών της Δαμασκού θα ήταν εξ ίσου καλό όπως το νερό του Ιορδάνη. Αλλά δεν ήταν το νερό του Ιορδάνη που θα θεράπευε τον Νεεμάν. Ήταν η χάρη του Θεού που θα τον θεράπευε· αυτό όμως θα γινόταν μόνο όταν ο ίδιος ενεργούσε σύμφωνα με τις οδηγίες που του δόθηκαν. Ο Θεός δεν δέχεται ποτέ τα δικά μας υποκατάστατα. Ο Αδανά και ο Φαρφάρ μπορεί να ήταν καλά ποτάμια, ίσως ακόμη και καλύτερα από τον Ιορδάνη, όμως ο Θεός τού είπε να χρησιμοποιήσει τον Ιορδάνη, γι' αυτό μόνο ο Ιορδάνης θα μπορούσε να επηρεάσει τη θεραπεία του Νεεμάν. Όταν ο Θεός ορίζει κάτι, εμείς δεν πρέπει να κάνουμε αλλαγές.

Τρίτο: Ακόμη και όταν ένας άνθρωπος απορρίπτει αρχικά τον τρόπο του Θεού, αν στη συνέχεια αλλάξει σκέψη και κάνει εκείνο που είπε ο Θεός, θα λάβει την ευλογία. Ένας δούλος του Νεεμάν βοήθησε τον στρατηγό να σκεφτεί πως αν ο Ελισαίε τού είχε ζητήσει να κάνει κάποιο δύσκολο πράγμα, εκείνος θα το έκανε. Τότε ο Νεεμάν άλλαξε την αρχική του σκέψη, πλύθηκε στον Ιορδάνη και καθαρίστηκε. Αυτό είναι μετάνοια. Αν και εμείς μετανοήσουμε σήμερα για τα λάθη μας και υπακούσουμε στον Θεό, θα μας συγχωρήσει και θα απλώσει την ευλογία Του επάνω μας (Λουκ. 13/ιγ/3-5 Πράξ. 17/ιζ/30).

Είθε, λοιπόν, να κάνουμε πάντα αυτό που μας διατάζει ο Θεός.

Άρθρο του Alfred A. Meeks Sr. στο περιοδικό «International Gospel Teacher», Ιαν. 2003.

Δυστυχώς τα λάθη επαναλαμβάνονται

Μια ανάλογη περίπτωση υπάρχει και στην ιστορία του Αβραάμ, τότε που κατοίκησε προσωρινά στο βασίλειο του Αβιμέλεχ. Απέναντι στον κίνδυνο να χάσει τη ζωή του εξαιτίας της όμορφης γυναίκας του, ο πατριάρχης σκέφτηκε να πει ότι αυτή ήταν αδελφή του. «Και είπε ο Αβραάμ, Επειδή ε γ ώ ε ί π ο ν , Βέβαια δεν είναι φόβος Θεού εν τω τόπω τούτω και θέλουνσι με φονεύσει διά την γυναίκα μου» (Γεν. 20/κ/11). Στο ίδιο λάθος ο Αβραάμ έπεσε και άλλη φορά στο παρελθόν, στην Αίγυπτο (Γεν. 12/ιβ/11-20). Και στις δύο περιπτώσεις ο Θεός είχε άλλα σχέδια και έλυσε το “πρόβλημα” του Αβραάμ με πολύ καλύτερο τρόπο.

Συχνά κι εμείς κάνουμε τα “σχέδιά μας”. Πολλές φορές το δείχνουμε και από τον τρόπο που προσευχόμαστε. Έτσι πρέπει να γίνει, αυτό πρώτα και το άλλο ύστερα. Αυτός είναι κατάλληλος και εκείνον πρέπει να αποφύγουμε...

Τις περισσότερες φορές, εντούτοις, τα πράγματα εξελίσσονται πολύ διαφορετικά από εκείνο που εμείς είχαμε πει. Όμως το ζητούμενο είναι να επαληθευθούμε εμείς, ή να γίνει το ορθό και δίκαιο; Ως πιστοί πρέπει να επιθυμούμε το δεύτερο. Ας είμαστε, λοιπόν, έτοιμοι να αφήσουμε στην άκρη εκείνο που ΕΜΕΙΣ ΛΕΜΕ ή ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΟ και ας δεχτούμε την εκλογή και εντολή του Θεού.

Τι συμβαίνει με τα ακίνητα των εκκλησιών;

Δύο εκκλησίες Αγγλικανών στο Βανκούβερ του Καναδά αντιμετωπίζουν πρόβλημα επειδή ο επίσκοπος της περιοχής ζήτησε από τα μέλη να εγκαταλείψουν τα εκκλησιαστικά κτίρια. Αιτία ήταν η απόφασή τους να διαχωρίσουν τη θέση τους από την Αγγλικανική Εκκλησία επειδή η τελευταία άρχισε να ευλογεί “γάμους” μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου.

Η υπόθεση αναμένεται να φτάσει στα δικαστήρια και το ερώτημα είναι, εφόσον τα μέλη μιας εκκλησίας έχουν ΠΛΗΡΩΣΕΙ με τις προσφορές τους για την οικοδόμηση των εκκλησιαστικών κτηρίων, πρέπει αυτά να ανήκουν στην εκκλησιαστική οργάνωση ή στην κοινότητα που τα έκτισε;

Οσο κι αν το εν λόγω περιστατικό φαίνεται πολύ μακρινό, το πρόβλημα δεν είναι διόλου ξένο με την ελληνική πραγματικότητα. Από όσο γνωρίζουμε, έχει αντιμετωπιστεί αρκετές φορές αφενός μεταξύ κρατικής εκκλησίας και οπαδών του παλαιού ημερολογίου, και επίσης στο χώρο των Πεντηκοστιανών και των Ελευθέρων Ευαγγελικών, ενώ μερικές τουλάχιστον περιπτώσεις έχουν οδηγηθεί στα δικαστήρια. Τις περισσότερες φορές όμως εκείνοι που αποχωρίζονται από την εκκλησιαστική οργάνωση αναγκάζονται να αποχωριστούν και από τα

κτίρια τα οποία έχουν πληρώσει με το δικό τους υστέρημα.

Με τον τρόπο αυτό οι εισφορές των μελών/ενοριτών, οι οποίες δίνονται για την εξυπηρέτηση των ατομικών και οικογενειακών τους θρησκευτικών αναγκών, τελικά μετατρέπονται σε ακίνητη περιουσία κάποιας εκκλησιαστικής οργάνωσης που άλλες φορές έχει απομακρυνθεί από την αρχική της διδασκαλία και άλλες φορές λειτουργεί μόνο ως χώρος ατομικής ή οικογενειακής προβολής... Μερικές φορές μάλιστα κατανοούν σαν τα “ψόφια κοχύλια” για τα οποία γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος.

Τέτοιο πρόβλημα σίγουρα δεν υπήρχε την εποχή των κατακομβών, σήμερα όμως το μεγαλείο των ηγετών συχνά υπολογίζεται από τα κτίρια που οικοδομούν σχεδόν πάντοτε με “ξένα κόλλυβα”. Αλίμονο.

ΣΗΜ. «Τ»: Μόλις δημοσιεύθηκε ότι στην Ελλαδική Εκκλησία ανήκει και το Νυχτερινό Κέντρο “Ακρωτήρι”, στην Παραλιακή λεωφόρο της πρωτεύουσας, όπως και αρκετές θεατρικές αίθουσες. Ως φαίνεται το ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟ, αφορά άλλους κλάδους της οικονομίας, όχι όμως την εκκλησιαστική περιουσία... Λοιπόν, “Καλά κέρδη, άγιοι πατέρες”!

Πάντοτε ευπρόσδεκτη

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

Η υπέρβαση “ελαχίστων” επισκόπων

«Αγαπητοί φίλοι του Τυχικού, είναι προφανές ότι στο άρθρο σας "Τον πρόσεξε κανείς;" του τεύχους Νο 181, σελ. 3.172, όπου παραθέσατε απόσπασμα από το βιβλίο μου: "Ευσεβοφάνεια και Εκκλησία", από την ιστοσελίδα της ΟΟΔΕ (<http://www.oodegr.com>), παρεξηγήσατε, όχι μόνο το δικό μου απόσπασμα, αλλά και του σεβασμιωτάτου επισκόπου Λαυρεωτικής, του οποίου επαναδημοσιεύσατε τον υπέροχο λόγο της χειροτονίας του.

Η άποψη του αποσπάσματος του βιβλίου μου αγαπητοί, δεν είναι υπέρ "της πολυτέλειας των επισκόπων" όπως γράφετε! Είναι η θέση της Χριστιανικής Εκκλησίας, για τη χρήση της Επισκοπικής αμφίεσης ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ, όπως ξεκάθαρα διατυπώνεται και στο απόσπασμα που παραθέσατε. Μάλιστα στο τέλος του αποσπάσματος που χρησιμοποιήσατε, γράφω ξεκάθαρα ότι: "Μετά όμως από τη Θεία Λειτουργία, ο επίσκοπος φοράει το ταπεινό μαύρο ράσο, θρηνώντας για τις αμαρτίες του."

Αυτό δείχνει ότι το απόσπασμα αυτό, όχι μόνο δεν διαφωνεί με τον σεβασμιωτάτο (όπως θέλετε να το παρουσιάσετε), αλλά συμφωνεί απόλυτα. Ή μήπως ο σεβασμιώτατος Λαυρεωτικής μετά την χειροτονία του δεν φοράει στέμμα, και δεν έχει επισκοπική ράβδο, και δεν κάθεται στον Επισκοπικό θρόνο κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας; Πρέπει λοιπόν να κατανοήσετε, ότι και ο σεβασμιώτατος ΑΛΛΑ ΕΝΝΟΟΥΣΕ, και όχι κάποια δήθεν διαφωνία για τη ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ λαμπρότητα του επισκοπικού αξιώματος.

Τόσο εκείνος, όσο και εγώ, σαφώς καταδι-

κάζουμε την υπέρβαση ελαχίστων επισκόπων που στην ιστορία της Εκκλησίας είδαν το επισκοπικό λειτούργημα ως "αξίωμα κοινωνικής ισχύος". Και σαφώς καταδικάζουμε την πολυτέλεια που επιδεικνύουν ΕΚΤΟΣ του λειτουργήματός τους. Και επίσης αντιλαμβανόμαστε ότι είναι δύσκολο για κάποιον που ασκεί την ταπείνωση, να "υποδυθεί" τη λαμπρότητα του Βασιλέως Χριστού ως εικόνα Του, και να προσφωνείται με τίτλους του Χριστού, και από το στασίδι να καθίσει στον επισκοπικό θρόνο. Και επίσης είναι πρωτόγνωρο γι' αυτόν να λαμβάνει έναν παχυλό μισθό αν ήταν πτωχός. Ουδέποτε όμως οποιοσδήποτε Χριστιανός διαφώνησε ή διαφωνεί με την επισκοπική αμφίεση στη Θεία Λειτουργία, όπου ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ πρέπει να είναι, και ΕΙΝΑΙ εικόνα του Λαμπρού Βασιλέως Χριστού".

Με αγάπη Χριστού
Ν. Μαυρομάγουλος.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Ο κ. Μ. με την επιστολή του καταδικάζει «την υπέρβαση ελαχίστων επισκόπων που στην ιστορία της Εκκλησίας είδαν το επισκοπικό λειτούργημα ως “αξίωμα κοινωνικής ισχύος”». Άρα είναι κι αυτή μια επιπλέον –αν και έμμεση– “εξομολόγηση”, όπως εύκολα αντιλαμβάνονται “πάντες οι παροικούντες εν Ιερουσαλήμ”. Ας δούμε όμως δύο σημεία στην επιστολή του αγαπητού κ. Μ. που χρειάζονται διαφώτιση:

(1) Δυστυχώς δεν είναι «ελάχιστοι», οι επίσκοποι που στη ροή της ιστορίας

«είδαν το επισκοπικό λειτούργημα ως “αξίωμα κοινωνικής ισχύος”». Η πραγματικότητα μαρτυρεί περί του αντιθέτου ο δε σημερινός προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας και οι περισσότεροι ιεράρχες της, τροφοδοτούν σχεδόν καθημερινά τα ΜΜΕ με ανάλογα δείγματα, πολύ περισσότερα από όσα μπορούμε εμείς να μεταφέρουμε σ’ αυτές τις σελίδες. Θα αρκούσε ίσως να διαβάσει κανείς τα πρακτικά της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου και τις κατά καιρούς δηλώσεις ιεραρχών, για να του φύγει κάθε απορία.

Η “φήμη” του εκάστοτε Πατριάρχη Αλεξανδρείας έχει ως εξής: **«Πάπας και πατριάρχης της μεγάλης πόλεως Αλεξανδρείας, Λιβύης, Πενταπόλεως, Αιθιοπίας, πάσης γης Αιγύπτου και πάσης Αφρικής, Πατήρ Πατέρων, Ποιμήν Ποιμένων, Αρχιερέυς Αρχιερέων, τρίτος και δέκατος των Αποστόλων και Κριτής της Οικουμένης»**. Μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι όλα αυτά τα παχιά –όσο και κενά περιεχομένου– λόγια, δείχνουν χριστιανική “σεμνότητα και ταπεινότητα”;

(2) Δεν είναι αλήθεια πως «Ουδέποτε οποιοσδήποτε Χριστιανός διαφώνησε ή διαφωνεί με την επισκοπική αμφίεση στη Θεία Λειτουργία, όπου ο Επίσκοπος πρέπει να είναι, και ΕΙΝΑΙ εικόνα του Λαμπρού Βασιλέως Χριστού». Στο προκείμενο, –κι αυτό μπορούν να το κρίνουν οι αγαπητοί αναγνώστες– με τα επισκοπικά άμφια ΔΙΑΦΩΝΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ. [Το ποιοι είναι οι “Χριστιανοί”, αφήνουμε να το πει ο Θεός, επειδή για άλλους μεν είναι ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, για άλλους είναι ΜΟΝΟ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, για άλλους ΜΟΝΟ ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ, για άλλους είναι ΜΟΝΟ ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ, κ.ο.κ.

Επιπλέον, δεν στέκει ιστορικά ότι ο επίσκοπος ντύνεται έτσι επειδή «πρέπει να είναι, και ΕΙΝΑΙ εικόνα του Λαμπρού Βασιλέως Χριστού». Αντίθετα, τα πολυτελή άμφια ήταν επί αιώνες άγνωστα στην Εκ-

κλησία, [Καθ. Βλ. Φειδάς, Εγκυκλ. «Πάπυρος», λήμμα ΑΜΦΙΑ], όπως όμως δείχνει η εξέλιξη της εικονογραφίας, με τα ίδια άμφια που διάλεξαν οι ιεράρχες για τον εαυτό τους, με αυτά οι αγιογράφοι έφτασαν να ντύνουν και τον Χριστό (βλ. φωτο). Ο τύπος της εικόνας του Χριστού Μεγάλου Αρχιερέα συναντάται στην ζωγραφική μετά την Άλωση και έχει αφετηρία κάποιο πρότυπο που είχε δημιουργηθεί στην Κρήτη κατά τον 15ο αιώνα (Χατζηδάκης 1997, σ. 67).[¹]

Για όποιον ενδιαφέρεται, παραθέτουμε στο τέλος σχετικές ιστοσελίδες της Δ/σης Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού και της Ελλαδικής Εκκλησίας. Από αυτές μεταφέρουμε εδώ μικρά μόνο αποσπάσματα λόγω χώρου:

«Οι πρώτες απόπειρες να διαφοροποιηθεί το ιερατικό ένδυμα από το λαϊκό πρέπει να αναχθούν στα τέλη του 4ου - αρχές 5ου αιώνα, εποχή κατά την οποία παρατηρούνται και οι πρώτες αντιδράσεις. Ο πάπας Σελεστίνος Α΄, σε γράμμα του προς τους επισκόπους της περιοχής της Vienne και της Narbonne στη Γαλατία, εκφράζει, το 428, την αντίθεσή του στην καθιέρωση διαφορετικού ενδύματος για τους ιερωμένους. Ωστόσο, κείμενο του 3ου αιώνα αναφέρεται ήδη σε *vestes sacralae*, που η χρήση τους επιτρεπόταν μόνο μέσα στην εκκλησία, και μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι υπήρχαν ήδη ιερατικά άμφια, αν και μορφολογικά δεν πρέπει να διαφοροποιούντο από τα κοινά ένδυμα. Οι όροι “σχήμα” και “στολή” αντίθετα, που, όταν συνοδεύουν επίθετο που αναφέρεται σε κοινωνική ομάδα, δηλώνουν ότι υπάρχει γι’ αυτήν στολή συγκεκριμένη και αναγνωρίσιμη από όλους, μόλις τον 6ο αιώνα εμφανίζονται στα κείμενα σε σχέση με τη φορεσιά των ιερωμένων. (...)

Αναφέρονται ειδικότερα ο σάκκος και η μίτρα, που χρησιμοποιούνται αρχικά από τον πατριάρχη και αργότερα από όλους τους επισκόπους, τα ψηλά καπέλα των ψαλτών αλλά και το σύγχρονο ράσο των ιερέων, που εισάγεται στο βεστιάριό τους μόλις την περίοδο της Τουρκοκρατίας και το “κόψιμό” του προσο-

μοιάζει με τα πανωφόρια των αρχόντων της εποχής. (...)

Η εικόνα διαφοροποιείται έντονα στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, όταν ενδύματα με πλούσια, πολύχρωμα φυτικά κυρίως ή γεωμετρικά μοτίβα, ενυφασμένα ή κεντημένα, φαίνεται πως χρησιμοποιούνται ευρύτατα από ιερωμένους όλων των βαθμίδων. Περίτεχνα στολισμένα στιχάρια, φελώνια και σάκκοι εικονίζονται στις μεταβυζαντινές τοιχογραφίες του ελλαδικού χώρου, ενώ τα σωζόμενα ιερατικά, χρυσοκέντητα ή και με απλούστερες τεχνικές διακοσμημένα άμφια, μαρτυρούν ότι η Εκκλησία αποδέχεται πλέον την πολυτέλεια, όπως αυτή εκφράζεται μέσω της διακοσμητικής εκζητήσης. (...)

Ο σάκκος, που έλκει τις ρίζες του στο αυτοκρατορικό βεστιάριο, αποτελεί σήμερα το κατεξοχήν αρχιερατικό άμφιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, μολονότι δεν εισήχθη στο βεστιάριο της παρά στην τελευταία βυζαντινή περίοδο. Αρχικά χρησιμοποιήθηκε ως πατριαρχικό ένδυμα. Από επισκόπους φοριέται από το 15ο αιώνα με βάση γραπτές πηγές. (...)

Από το αυτοκρατορικό βεστιάριο εισήχθη στο εκκλησιαστικό και ο μανδύας, που αναφέρεται ως ιερατικό ένδυμα από το 14ο αιώνα και έπειτα. (...) Η μίτρα, τέλος, προέρχεται από το αυτοκρατορικό στέμμα, όπως αυτό διαμορφώνεται στα τέλη του 11ου αιώνα. Είναι κυλινδρικό, συχνά με σφαιρική άνω απόληξη, κάλυμμα κεφαλής. Στη βυζαντινή περίοδο φορέθηκε από ορισμένους πατριάρχες μόνο. (...) Πριν την εμφάνιση της μίτρας οι ιερωμένοι της Ορθόδοξης Εκκλησίας ασκούσαν τα λειτουρ-

γικά τους καθήκοντα ασκεπείς, προσηλωμένοι στην παράδοση των πρώτων χριστιανικών χρόνων.»^[2]

«(...) Τον Φεβρουάριο του 380 ο Μέγας Θεοδόσιος αγενώρισε το χριστιανισμό ως την επίσημο θρησκεία του κράτους και την 8η Νοεμβρίου του 392 έθεσε εκτός νόμου τις αρχαίες θρησκείες. Κατ' αυτόν τον τρό-

Παράσταση Ιησού Μεγάλου Αρχιερέως

πο, η χριστιανική εκκλησία προσεκλήθη επισήμως να συμμετάσχει στο τραπέζι της εγκοσμίου εξουσίας. Υπήρχαν ήδη αρκετές ενδείξεις μιας θετικής ανταποκρίσεως. Π.χ., ήδη από τον 7° αι., στον επίσκοπο απευθυνόσουν όπως προς ηγεμονικό αφηρημένο: “η υψηλότης Σας”, κ.τ.ο. Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε ήδη δώσει στους επισκόπους εξουσία δικαστική για ορισμένες περιπτώσεις. Ο ίδιος αυτοκράτωρ απένειμε το 313 τον υψηλό κοσμικό τίτλο του *inlustris* (εκλαμπρότατος) σε κάθε μέλος του ανωτέρου κλήρου. Η Σύνοδος της Arles το 314 απηύθυνε στον επίσκοπο Ρώμης τον τίτλο *Gloriosissime papa* (ενδοξότατε πατέρα) -τίτλος ο οποίος από τον 8° αιώνα καθιερώθηκε. Την ίδια εποχή εμφανίζονται τα διάσημα (*insignia*) των επισκόπων: μίτρα κ.α. Ο ασπασμός της επισκοπικής χειρός εισήχθη τον 4ο αι.»^[3]

Όπλα επιθετικά και αμυντικά

«Εντύπωση μου έκανε ότι στην προσπάθειά σου να τονίσεις τη “μη βία”, όπως θα το έλεγαν άλλοι, σου διαφεύγει ότι ο χριστιανικός αγώνας περιλαμβάνει και την επίθεση. Ακόμα και η πανοπλία του Χριστιανού της προς Εφεσίους επιστολής, που επικαλείσαι, περιλαμβάνει και τη μάχαιρα, που δεν με πείθεις ότι είναι μόνο για άμυνα.

Και σαν ένα τελευταίο επιχείρημα, σου

θυμίζω το Β΄ Κορινθίους 6,1-10, ιδίως τον στ. 7, όπου αναφέρονται (στο κείμενο αλλά και στον Βάμβα, που το αφήνει αμετάφραστο, ως συνήθως) τα όπλα της δικαιοσύνης, “τα αριστερά και τα δεξιά”. Η σωστή μετάφραση είναι “με τα όπλα της σωτηρίας, τα επιθετικά και τα αμυντικά” (βλ. “Νέα Μετάφραση της Βίβλου” αλλά και ξένες σύγχρονες μεταφράσεις). Η εικόνα όπως ξέρεις είναι από τον αρ-

χαίο πολεμιστή, που στο δεξί του χέρι κρατούσε τα επιθετικά όπλα (τα “δεξιά”) και στο αριστερό τα αμυντικά (τα “αριστερά”).

Χ.Ν. – Αθήνα»

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Όσον αφορά τα περί «δεξιών και αριστερών» όπλων, κατ’ αρχήν έχετε δίκιο γράφοντας πως και η ΝΔΜ και πολλές άλλες αποδίδουν ως «επιθετικά και αμυντικά». Εντούτοις, πέραν του γεγονότος ότι το εν λόγω χωρίο είναι από διαφορετικό συμφραζόμενο (Β’ Κορ. 6/ς/7), αυτή η δυναμική μετάφραση (ή ερμηνευτική απόδοση) δεν προκύπτει από γλωσσική ανάγκη αλλά μάλλον από προηγούμενη νοητική αποδοχή ότι η μάχαιρα είναι όπλο “επιθετικό”. Ας θυμηθεί επιπλέον ο αναγνώστης ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, όταν θα κάνει ΠΟΛΕΜΟ με τον Διάβολο και τις δυνάμεις του, δε θα χρησιμοποιήσει «μάχαιραν» αλλά την «ρομφαίαν του στόματος» Του (Αποκ. 2/β/16).

Επιπλέον, πώς θα έπρεπε να εκφραστεί ο Παύλος αν όλα τα όπλα που είχε υπόψη του, (αριστερά και δεξιά), χρησιμοποιούνται για άμυνα; Μήπως θα έπρεπε να γράψει «τα αριστερά και τα αριστερά(!)» Όμως αυτό είναι άτοπο.

Ακόμη όμως και αν δεχθούμε ότι έχετε δίκαιο, –επειδή εκ φύσεως το έργο της μάχαιρας είναι ΝΑ ΠΛΗΞΕΙ τον αντίπαλο– το επιχείρημα δεν αναιρεί το όλο πνεύμα του άρθρου του «Τ», επειδή στην περίπτωση του χριστιανού αυτό δεν γίνεται δι’ επιθέσεως αλλά μόνο προς ΑΠΟΤΡΟΠΗ ή ΑΠΩΘΗΣΗ του επιτιθέμενου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] <http://www.culture.gr/2/21/218/218ab/g218ab114.html>.

[2] Καλαμαρά, Π., <http://www.culture.gr/2/21/215/21505/215051/2150513/g21505119m.html>.

[3] Δρακόπουλος Παν., «Η Εκκοσμικευτική Πορεία». Από το βιβλίο «Μεσαίωνας Ελληνικός και Δυτικός. Φιλοσοφία και Προφητεία», Εκδόσεις Παρουσία. http://www.myriobiblos.gr/texts/greek/drakopoulos_secular.html.

Όπως ήδη σημειώθηκε στο κρινόμενο άρθρο, το καθήκον που έχει ο πιστός δεν είναι να επιτεθεί αλλά ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ και ΝΑ ΣΤΑΘΕΙ. («Αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε» (Εφεσ. 6/ς/13).

Αν επρόκειτο να κάνει ο πιστός επιθετικό πόλεμο, γιατί η Καινή Διαθήκη λέει: «Αντιστάθητε εις τον διάβολον, και θέλει φύγει από σας» (Ιακ. 4/δ/7) και όχι ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ; Γιατί ενώ εικονίζεται ο Διάβολος ως «λέων ωρυόμενος», που ζητά να καταπιεί τον πιστό, δεν προτρέπεται το παιδί του Θεού να επιτεθεί εναντίον του, αλλά μας λέει «εις τον οποίον ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΤΕ ΜΕΝΟΝΤΕΣ ΣΤΕΡΕΟΙ» (Α’ Πέτρ. 5/ε/9); Γιατί λέει στους Εβραίους «Δεν αντεστάθητε έτι μέχρις αίματος αγωνιζόμενοι κατά της αμαρτίας» και δεν τους λέει ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΤΙΘΕΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ; Είναι δυνατόν κάποιος να κάνει επίθεση και όμως να στέκεται στο ίδιο μέρος;

Πέραν των ανωτέρω, το άρθρο του «Τ», εκτός από γενική πληροφόρηση, είχε συγκεκριμένους παραλήπτες. Όλους όσους, εξαιτίας κακής διδασκαλίας, είναι έτοιμοι, καθώς λένε, να “κυριεύσουν” πόλεις και χώρες με την προσευχή. Τα σχετικά κινήματα –που έφτασαν ήδη και στην Ελλάδα– όχι μόνο αποπροσανατολίζουν τους πιστούς από τον αληθινό τους αγώνα, αλλά και δημιουργούν απογοήτευση ή ψευδαισθήσεις εξαιτίας του ακατόρθωτου των “στόχων” που τους επιβάλλουν να ελπίζουν και να αγωνίζονται. Ας αγρυπνούμε λοιπόν. ☛

Η “Φοβερά Προστασία”...

Το πρόσφατο φοβερό δυστύχημα που κόστισε τη ζωή του Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πολλών ακόμη κληρικών και λαϊκών, έφερε ξανά στο προσκήνιο τα μεγάλα ερωτήματα: «Ποιος ευθύνεται για τα ατυχήματα;» και «Πού είναι η άνωθεν βοήθεια την ώρα που οι άνθρωποι την χρειάζονται περισσότερο;».

Ενώ πολλοί διηγούνται επεμβάσεις «**κεκοιμημένων αγίων**» είτε για θεραπεία είτε για σωτηρία ατόμων που βρέθηκαν σε κίνδυνο, στην προκειμένη περίπτωση –εκτός από την ασυγχώρητη κυβερνητική αδράνεια– υπήρξε και απόλυτη απουσία μεταφυσικής βοήθειας. Μάλιστα, ενώ για άλλους κοινούς θνητούς μπορεί να πει κανείς ότι είναι πολύ αμαρτωλοί και γι’ αυτό ίσως “δεν αξίζουν” την άνωθεν βοήθεια, τι πρέπει να ειπωθεί για την περίπτωση του Πατριάρχη και της συνοδείας του; Αυτοί ταξίδευαν προς το “Περιβόλι της Παναγίας”, σκοπός τους ήταν να προσκυνήσουν την “Αγία Ζώνη της Θεοτόκου” η ζωή τους ήταν αφιερωμένη στην Ορθόδοξη Εκκλησία κ.λπ.

Ο μακαριστός Πατριάρχης αναρίθμητες φορές είχε ψάλλει τον Παρακλητικό Κανόνα, που μεταξύ άλλων λέει:

«Διάσωσον από κινδύνων τους δούλους σου Θεοτόκε, ότι πάντες μετά Θεόν εις σε καταφεύγομεν, ως άρρηκτον τείχος και προστασίαν (...) Προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυντε (...) πρόφθασον ως αγαθή, εις την βοή-

θειαν ημών, των πιστών κραυγαζόντων σοι (...) η μόνη προστασία των πιστών».

Όμως αυτή η “προστασία” και η “βοήθεια” απουσίασε την ώρα της ανάγκης...

Ήρθε στη συνέχεια και το δυστύχημα με τους μαθητές στα Καμμένα Βούρλα, όπου ξανακούστηκε το οξύμωρο, για μεν τα παιδιά που σώθηκαν, ότι “είχαν άγιο” και “τα φύλαξε ο Θεός”. Αλλά τι έγινε με τα άλλα που σκοτώθηκαν; Εκείνα δεν είχαν Θεό: Κύριε ελέησον!

Με τα παραπάνω δεν θέλουμε διόλου να θίξουμε τη μνήμη των μεταστάντων, πολύ περισσότερο της μακαρίας μητέρας του Κυρίου Ιησού. Ωστόσο γεννιέται σοβαρό το ερώτημα: Τελικά, είναι αλήθεια όλα αυτά που λέγονται και γράφονται από διάφορους, για δήθεν θαύματα, τέρατα και σημεία; Πολύ αμφιβάλλουμε... Τουναντίον θα λέγαμε πως τόσο οι πολλές “σωτηρίες” όσο και οι περισσότερες “δυστυχίες” είναι ανεξάρτητες από τις μεταφυσικές επεμβάσεις όπου αποδίδονται. Ούτε οι άγιοι επεμβαίνουν για να σώσουν κάποιον, ούτε οι δαίμονες επεμβαίνουν για να βλάψουν κάποιον. Και πριν βιαστούν κάποιοι να μας κατακρίνουν, ας διαβάσουν τη θέση μας παρακάτω.

Μιλώντας επί του προκειμένου με αγαπητό πρόσωπο αμέσως μετά το δυστύχημα, εκείνος αναφέρθηκε στον κυριακό λόγο, «**Δύο στρουθία δεν πωλού-**

νται δι' εν ασσάριον; και εν εξ αυτών δεν θέλει πέσει επί την γην άνευ του θελήματος του Πατρός σας. Υμών δε και αι τρίχες της κεφαλής είναι πάσαι ηριθμημένοι. Μη φοβηθήτε λοιπόν· πολλών στρουθίων διαφέρετε σεις» (Ματθ. 10/1/29-31), για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι και τούτο έγινε ΜΕ ΘΕΛΗΜΑ ΘΕΟΥ.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το νόημα των λόγων του Κυρίου Ιησού, όταν παρέβαλε τα σπουργίτια της Παλαιστίνης με το μαρτύριο των Αποστόλων Του; Πρέπει, δηλαδή, να πιστέψουμε πως όλα τα δυστυχήματα και οι ονομαζόμενες “θεομηνίες” συμβαίνουν ΕΠΕΙΔΗ ΤΟ ΘΕΛΕΙ Ο ΘΕΟΣ; Ότι κάθεσαι στο θρόνο Του ο Μεγαλοδύναμος και ξαφνικά λέει: **–Να σκοτωθεί ο τάδε! –Να πεθάνει ο δείνα! –Να καεί ο άλλος! –Να γίνει σεισμός σ’ αυτή την πόλη! –Να βουλιάξει το τάδε καράβι και να πέσει εκείνο το αεροπλάνο!** Ήμαρτον Θεέ μου!

Απερίφραστα δηλώνουμε πως δεν είναι τέτοιος ο Θεός που εμείς πιστεύουμε, ούτε και τα γεγονότα αυτά αποτελούν μέρος «των θαυμασίων Του» (Ψαλμ. 105/ρε/2).

Ο Θεός της Βίβλου «είναι απείραστος κακών και αυτός ουδένα πειράζει», γι’ αυτό και ο Ιάκωβος γράφει, «Μηδείς πειραζόμενος ας λέγη ότι από του Θεού πειράζομαι» (Ιακ. 1/α/13). Και αν δεν είναι πειρασμός μια ασθένεια, μια αναπηρία, ο θάνατος ενός παιδιού κ.λπ. τι άλλο μπορεί να είναι;

Ο πιστός άνθρωπος δεν πιστεύει στην τύχη ούτε στο πεπρωμένο ή στο “κισμέτ”. Γνωρίζει πως όλα όσα γίνονται σ’ αυτό τον κόσμο οπωσδήποτε βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο του κυρίαρχου Θεού. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως, είτε καλά είτε κακά, αποτελούν άμεσες επεμβάσεις του Θεού. Στην πραγματικότητα είναι το αποτέλεσμα εκείνου που οι άνθρωποι προκάλεσαν στη ζωή τους, όταν στον

Η “θαυματουργός” εικόνα «Η ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ» Μονής Κουτλουμουσίου Αγ. Όρους, αποδείχθηκε αναποτελεσματική.

Κήπο της Εδέμ παρέδωσαν την εξουσία στον Σατανά, που «ήτο απ’ αρχής ανθρωποκτόνος», εισπράττοντας ως αμοιβή την ποινή του θανάτου και της φθοράς. Η Βίβλος εξηγεί: «Δι’ ενός ανθρώπου η αμαρτία εισήλθεν εις τον κόσμον και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτω διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. 5/ε/12). Αναπόφευκτο αποτέλεσμα απόμεινε για όλους να πληρώσουμε το χρέος μας, «διότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμ. 6/ς/23).

Πέρα από όλα αυτά, είναι γεγονός πως όλοι οι απόγονοι του Αδάμ κάνουμε ό,τι μπορούμε για να χειροτερέψουμε την κατάσταση. Μολύνουμε το περιβάλλον, αδιαφορούμε και αμελούμε για την ασφάλεια τη δική μας και των άλλων, αντιμετωπίζουμε με επιπολαιότητα επικίνδυνες καταστάσεις, αδιαφορούμε απέναντι στον κίνδυνο (π.χ. οδηγούμε απρόσεκτα, καταναλώνουμε φάρμακα και ποτά, δεν τηρούμε τα μέτρα ασφάλειας κ.ο.κ.) και, στο τέλος, έχουμε πρόχειρη την “εξή-

γηση”: Οι μεν ασεβείς: **–Για όλα φταίει ο Θεός!** Οι δε ευσεβείς: **–Το ήθελε ο Θεός!**

Το μεγαλύτερο δυστύχημα είναι πως αυτά δεν τα λένε μόνο όσοι αγνοούν αλλά ακόμη και θρησκευτικοί ταγοί και δάσκαλοι, από τους οποίους θα περίμενε κανείς και πληροφορημένοι να είναι και το λαό να διαφωτίζουν. Αντ’ αυτού όμως, ακούσαμε να λένε πως **“Η Παναγία έκανε θαύμα, αφού δύο ξύλινες εικόνες επέπλεαν από τα συντρίμια”...** [Θαύμα θα ήταν αν το ξύλο παρέμενε στο βυθό –κάτι που δεν έγινε φυσικά– και όχι ότι επέπλευσε!]

Φτάνει πια!

Λυπούμαστε για την τραγική εξέλιξη του ταξιδιού του Πατριάρχη, όπως λυπούμαστε και για κάθε άνθρωπο που χάνει τη ζωή του πρόωρα, όπως τα παιδιά στην Εθνική Οδό, είτε ταλαιπωρείται κάτω από το βάρος μιας αρρώστιας ή αναπηρίας. Αλλά **Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΛΥΠΑΤΑΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ!** που κατηγορηματικά τονίζει μέσω του Προφήτη: **«Εγώ δεν θέλω**

τον θάνατον του αποθνήσκοντος» (Ιεζ. 18/1η/32).

Γι’ αυτό, “όσον το αφ’ ημών”, ας προσέχουμε τους κινδύνους και ας παίρνουμε τα μέτρα που μπορούμε, αναλαμβάνοντας **ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΕΣ**, και όχι προσπαθώντας να αποδώσουμε τα δικά μας λάθη σε μεταφυσικούς αυτουργούς.

Θα έρθει κάποια στιγμή που **ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΘΑ ΠΑΡΕΛΘΟΥΝ** κι αυτό θα γίνει μόνο όταν εξαφανιστεί από τον κόσμο **Η ΑΜΑΡΤΙΑ**. Καλούμαστε ν’ ακούσουμε τη φωνή του Θεού που λέει: **«Επιστρέψατε και ζήσατε»** (Ιεζ. 18/1η/32).

Η ζωή είναι το δώρο του Θεού, κι αυτό το δώρο θα το απολαύσουμε στο νέο κόσμο της Βασιλείας των Ουρανών, επειδή ο Χριστός φανέρωσε: **«Εγώ ήλθον διά να έχωσι ζωήν και να έχωσιν αυτήν εν αφθονία»** (Ιωάν. 10/1/10).

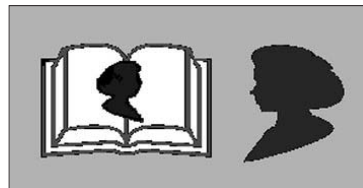
Εμείς πιστεύουμε στον Θεό που δίνει ζωή. Εσείς σε ποιον πιστεύετε;

«Παρ’ εμού έγεινε το πράγμα τούτο» (Α΄ Βασ. 12/1β/24)

Άλλοι στηρίζουν την αντίθετή τους άποψη σε χωρία όπως το παραπάνω ή το Έξοδ. 4/δ/11, όπου ο Θεός λέει, **«Τις έκαμε τον εύλαλον, ή τον κωφόν, ή τον βλέποντα, ή τον τυφλόν; ουχί εγώ ο Κύριος;»** και είναι περίεργο, που –ενώ υπάρχουν τόσα άλλα χωρία όπου ο Θεός υπόσχεται να ανοίξει τα μάτια των τυφλών και τα αυτιά των κουφών και να κάνει τους χωλούς να περπατήσουν (Ψαλμ. 145/ρμς/8, Ησ. 35/λε/5-6)–, κάποιοι προσπαθούν να χτίσουν δόγματα σε ένα ή δύο μοναδικά χωρία!..

Χωρίς αμφιβολία, ο Θεός –όταν το κρίνει Εκείνος– κάνει το εξαιρετικό, είτε είναι αγαθοποιό θαύμα είτε ειδική κρίση για συγκεκριμένη και γνωστή αμαρτία. Σ’ αυτό το πνεύμα είναι γραμμένη και η δήλωση **«δύναται να γείνη συμφορά εν πόλει και ο Κύριος να μη έκαμεν αυτήν;»** (Αμώς 3/γ/6).

Από εκεί και πέρα, –ως το σημείο να τα αποδίδουμε όλα στον Θεό–, **αυτό δεν είναι ευσέβεια αλλά μοιρολατρία**, για να μην πούμε τίποτε περισσότερο...

Οι φτωχότεροι των φτωχών

Αρχίζει τις ημέρες αυτές η νέα σχολική χρονιά. Με ιδιαίτερη φροντίδα οι γονείς θα νοιαστούν για ό,τι χρειάζονται τα παιδιά τους ώστε να μη τους λείπει τίποτε όταν βρεθούν στην τάξη. Τσάντα, τετράδια, μολύβια, κασετίνες κ.ά. Ακόμη θα διαλέξουν το φροντιστήριο όπου θα μάθουν κάποια ξένη γλώσσα και –αν έχουν την κατάλληλη ηλικία– θα τους αγοράσουν κομπιούτερ...

Εμείς οι γυναίκες χαιρόμαστε ιδιαίτερα που τα κορίτσια μας –το λένε κι οι στατιστικές– είναι καλύτερες μαθήτριες και έχουν καλύτερες επιδόσεις από τα αγόρια στην εισαγωγή τους σε ανώτερες σχολές.

Φανταστείτε όμως το απίθανο για τη σημερινή μας εποχή, να μην είχατε πιάσει ποτέ μολύβι, να μην είχατε γράψει ούτε ένα γράμμα, να μην είχατε διαβάσει έστω κάποιο σημείωμα!..

Αυτή η εικόνα δεν ήταν σπάνια σε μικρές πόλεις και χωριά της Ελλάδας πριν από λίγες μόνο δεκαετίες. Όταν ήμουν μαθήτρια, θυμάμαι που κάποιες γειτόνισσες έρχονταν συχνά και με βουρκωμένα μάτια ζητούσαν να τους διαβάσω το γράμμα που έλαβαν από τα παιδιά τους –συνήθως μετανάστες στη Γερμανία– και ύστερα γράφαμε μαζί την απάντηση. Ακόμη παλαιότερα σε πολλά χωριά υπήρχε διορισμένος υπάλληλος, ο “Γραμματικός του χωριού”.

Δυστυχώς, όμως, αυτό εξακολουθεί να είναι πραγματικότητα για περισσότερες από 300.000.000 γυναίκες στον κόσμο, που είναι αναλφάβητες. Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε πως αυτές είναι “οι φτωχότερες των φτωχών”, επειδή το πρόβλημα της αναλφάβητης γυναίκας δεν είναι μόνο η αδυναμία της να διαβάσει και να γράψει. Στην πραγματικότητα είναι αποκομμένη από ένα μεγάλο μέρος της καθημερινότητας. Στερείται τις δυνατότητες επικοινωνίας και μόρφωσης, που εξαρτώνται απόλυτα από το γραπτό λόγο και τη μελέτη κατάλληλων βιβλίων. Η αγραμματοσύνη την εμποδίζει να παρακολουθεί τις εξελίξεις και την πρόοδο, είναι πάντα εξαρτημένη από κάποιους άλλους για την υποστήριξη των συμφερόντων της κ.λπ.

Αυτή η κατάσταση, δυστυχώς, έχει τον αντίκτυπό της και στην πνευματική ζωή των αδελφών μας σ’ εκείνα τα μέρη όπου η γυναίκα δε μπορεί να διαβάσει τη Βίβλο της, δεν είναι σε θέση να καταλάβει τι σημαίνουν πολλά από εκείνα που ακούει στην Εκκλησία. Δε μπορεί ακόμη να απαντήσει σε πολλές από τις ερωτήσεις των παιδιών της... Στον τόπο μας, δόξα στον Θεό, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Γι’ αυτό ας είμαστε ευγνώμονες που έχουμε τη δυνατότητα να διαβάζουμε και να επικοινωνούμε με το γραπτό λόγο.

Ομως τη δυνατότητα αυτή πρέπει να την αξιοποιούμε με τον πιο εποικοδομητικό τρόπο. Προσέχουμε τι γράφουμε και τι διαβάζουμε; Τι είδους βιβλία διαλέγουμε για τα παιδιά μας; Στα ράφια της βιβλιοθήκης μας και στα κομοδίνα, τι βιβλία και περιοδικά κυκλοφορούν; Θα θέλαμε να τα αφήσουμε εκεί αν χτυπούσε ξαφνικά την πόρτα του σπιτιού μας ο Χριστός; Ή μήπως θα βιαζόμασταν να τα εξαφανίσουμε;

Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα είναι ότι οι άνθρωποι της εποχής μας, οι νέοι κυρίως, κινδυνεύουν να βρεθούν σε μια κατάσταση όπου δεν διαβάζουν αλλά μόνο βλέπουν. Δεν είναι αναγνώστες αλλά μόνο θεατές. Περνούν ώρες ατέλειωτες απέναντι σε μια οθόνη (τηλεόρασης ή κομπιούτερ) παρακολουθώντας εικόνες να εναλλάσσονται με ταχύτητα, χωρίς καλλιέργεια της σκέψης, χωρίς ουσιαστικό προβληματισμό, ενώ το πνεύμα τους μένει άκαρπο. Αλήθεια πόση πνευματική “φτώχεια”!

Μη βιαστεί κάποιος να πει ότι υποτιμούμε την αξία της εικόνας. Δεν ξεχνούμε την παροιμία που λέει πως μία εικόνα αξίζει περισσότερο από χίλιες λέξεις, όμως αυτές οι λέξεις πρέπει να υπάρχουν στο νου του ανθρώπου ώστε να μπορεί να τις καταλάβει και να μπορεί να τις πει.

Ατυχώς η σύγχρονη μορφή εκπαίδευσης, όπως τουλάχιστον γίνεται στα ελληνικά σχολεία, ελάχιστα προσφέρει στα παιδιά μας σχετικά με τη γλώσσα και την έκφραση. Σε συζητήσεις με νέους ανθρώπους διαπιστώνεις ότι –εκτός ελάχιστων

**Ας μην αφήσουμε
τα παιδιά μας στον
κατήφορο της άγνοιας!**

εξαιρέσεων– χρησιμοποιούν πάρα πολύ φτωχό λεξιλόγιο και αδυνατούν να συλλάβουν έννοιες που δεν αφορούν τη σύγχρονη τεχνολογία και τους τρόπους με τους οποίους συνήθως διασκεδάζουν.

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε πως για το γράψιμο της Καινής Διαθήκης στην αρχική της μορφή, χρησιμοποιήθηκαν περισσότερες από 5.600 λέξεις (χωρίς να υπολογίζονται οι διάφορες μορφές της κάθε λέξης

στην ανάπτυξη του λόγου–μετοχές, πτώσεις κ.λπ.). Άραγε ένας μορφωμένος νέος σήμερα πόσες θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να εκφράσει τα ίδια νοήματα; Πιο βασικό: Πόσα μπορεί να καταλάβει όταν διαβάζει τα ιερά κείμενα, με τη φτωχή γλώσσα που χρησιμοποιεί και αντιλαμβάνεται;

Θα ρωτούσε ίσως κάποιος: Εμείς τι μπορούμε να κάνουμε; Τι έχουμε να προσθέσουμε τούτη τη νέα σχολική χρονιά στην εκπαίδευση των παιδιών μας; Θα απαντούσα: Ένα και πάρα πολύ σπουδαίο! Να διαβάζουμε και να μελετούμε μαζί τους τον λόγο του Θεού! Να τα βοηθήσουμε να τον κατανοήσουν και να τον αγαπήσουν. Έτσι θα πάρουν γνώση ωφέλιμη για την παρούσα ζωή, μα και ο θεός σπόρος που έχει τη δύναμη να τα αναγεννήσει, θα μπει μέσα τους για να καρποφορήσει στην κατάλληλη στιγμή. Αν αυτό συμβεί, τα παιδιά μας δεν θα είναι μόνο μορφωμένα και καλλιεργημένα, αλλά με τον πλούτο των πνευματικών αληθειών θα γίνουν **“οι πλουσιότεροι των πλουσίων”!**

«ΛΛΑΣ «ΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (;)»

ΠΕΡΙ ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΩΝ

Το σκάνδαλο με τις μεταγραφές σπουδαστών που ξέσπασε με αφορμή περιπτώσεις γιου υπουργού και κόρης βουλευτή και καθηγητή Παν/μίου, μόνο τον λαό δεν ξάφνιασε, επειδή όλοι γνωρίζουν πως αυτά τα αίσχη συμβαίνουν αείποτε στη χώρα μας. Αλλά υπάρχουν και άλλες “μετεγγραφές” –εκκλησιαστικές–, για τις οποίες σπάνια γίνεται λόγος. Και δεν αναφερόμαστε στις μετεγγραφές των Μητροπολιτών από φτωχές σε πλούσιες επαρχίες, όπου οι ψαλτάδες αντί πολυχρονίου πρέπει μάλλον να ψάλλουν, «**ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΚΕΡΔΗ ΔΕΣΠΟΤΑ**».

Εκείνο που ενδιαφέρει εδώ είναι οι “μετεγγραφές” που αναλαμβάνουν “με το αζημίωτο” λειτουργοί όλων των θρησκειών (ακόμη και σ’ αυτή που χωρίς να το αξίζει, φέρει το όνομα “χριστιανική”).

Τέτοιες παράνομες μετεγγραφές είναι όλα εκείνα τα “συγχωροχάρτια” και όλα τα “μνημόσυνα” και όλες οι “υπέρ τεθνεότων ευχές”, που μάταια και ψεύτικα υπόσχονται ΜΕΤΑΘΕΣΗ και ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΗ των νεκρών «μετά των δικαίων»...

Όλα εκείνα τα «Παράστησον» και «Κατάταξον» τι άλλο σημαίνουν παρά το ότι ο φουκαράς ο άνθρωπος **για αλλού προορίζεται**, όμως με τις ευχές του “μεσολαβη-

τή” κληρικού, ο Θεός καλείται να του αλλάξει τάξη και κατηγορία, ώστε να μην πάει “εκεί που του αξίζει”, όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι που δεν είχαν κατάλληλη “μεσιτεία”, και τελικά να πάει εκεί που “δεν του αξίζει”, «**μετά πάντων των αιώνων ευαρεστησάντων τω Θεώ, όπου ουκ ένι οδύνη, λύπη και στεναγμός**».

Βεβαίως τα εκκλησιαστικά συγγράμματα λένε ότι: «*Ταύτα περί ευσεβών λέγομεν, περί γαρ ασεβών, εάν τα του κόσμου δως πένησιν ουδέν ονήσεις αυτόν, ω γαρ περιόντι εχθρόν ην το θεϊόν, δήλον ότι και μεταστάντι, ου γάρ εστιν αδικία παρ’ αυτώ, δίκαιος γαρ ο Κύριος και δικαιοσύνας ηγάπησε*». Αν όμως οι άνθρωποι αυτοί ήταν όντως ΕΥΣΕΒΕΙΣ, ο Θεός δεν γνωρίζει από μόνος Του τι πρέπει να τους κάνει, και χρειάζεται τη δική μας εισήγηση; Με τούτη την απλή λογική ο πατριάρχης Αβραάμ, ρώτησε τον Θεό: «**Μήπως θέλεις απολέσει τον δίκαιον μετά του ασεβούς; (...) Μη γένοιτο ποτέ συ να πράξης τοιούτον πράγμα, να θανατώσης δίκαιον μετά ασεβούς, και ο δίκαιος να ήναι ως ο ασεβής μη γένοιτο ποτέ εις σε· ο κρίνων πάσαν την γην δεν θέλει κάμει κρίσιν;**» (Γεν. 18/1η/23, 25).

Ακούσατε ωστόσο εσείς, αγαπητοί αναγνώστες, να μην έγινε παρόμοια δέηση στην κηδεία κάποιου; Η ίδια κηδεία γίνεται σε όλους, είτε έχουν κάποια πίστη είτε όχι και σ' εκείνους που είχαν κάποια ευλάβεια για τον Χριστό, και σ' εκείνους που με τη ζωή και τα έργα τους πολέμησαν τον Χρι-

στό· και στους πόρνους και μοιχούς· και στους κλέφτες και φοροκλέφτες· και στους ηθικούς και τους ανήθικους. Καλείται με άλλα λόγια ο Θεός, να κάνει ό,τι δεν πρέπει και δεν πρόκειται, να φερθεί στον ασεβή όπως στον δίκαιο... Μη γένοιτο! **Τ**

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Υπάρχει ένα περιοδικό με τον περίεργο τίτλο «10%», που –όπως το ίδιο δηλώνει– εκδίδεται «για το δικαίωμα στη διαφορά». Από όσα μπορέσαμε να μάθουμε, το περιοδικό αφορά τους Έλληνες ομοφυλόφιλους και φυσικά είναι έξω από τα δικά μας ενδιαφέροντα.

Απορία ωστόσο προκαλούν δύο “λεπτομέρειες”, επειδή:

(1) Όπως δηλώνεται από το ίδιο το περιοδικό, «**Το “10%” εκδίδεται με επιχορήγηση του ΚΕΕΛ**», [Για όσους δεν γνωρίζουν, ΚΕΕΛ είναι τα αρχικά του «Κέντρου Ελέγχου Ειδικών Λοιμώξεων» που «λειτουργεί υπό την εποπτεία του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας»–ΠΔ 358/1992], οι δε πόροι του προέρχονται από τον τακτικό

προϋπολογισμό του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, το πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων κ.ά. (δηλαδή με χρήματα των Ελλήνων φορολογουμένων...).

(2) Μεταξύ των μελών του Δ.Σ. του ΚΕΕΛ συγκαταλέγεται ο **Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος & Υμηττού κ. Δανιήλ**.

Θα θέλαμε λοιπόν να ρωτήσουμε τον κ. Δανιήλ, (α) Έχει διαβάσει ποτέ το εν λόγω περιοδικό; (β) Είναι ενήμερος για τον τρόπο με τον οποίο αυτό προωθεί την ομοφυλοφιλία; (γ) Ποια είναι η δική του θέση όσον αφορά την επιχορήγηση της έκδοσης από το ΚΕΕΛ, για τις αποφάσεις του οποίου προφανώς είναι ενήμερος και ίσως συμμετέχος; **Τ**

“ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΜΑΧΑΙΡΩΜΑΤΑ” ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟ

Σε επιστολή του προς τον αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ο μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. **Θεόκλητος** σημειώνει μεταξύ άλλων:

«Όπως εις την πολιτική παρατηρούνται συντροφικά μαχαιρώματα, έτσι και παρ’ ημίν ήρχισαν να ξεφυτρώνουν τ α α δ ε λ φ ι κ ά μ α χ α ι ρ ώ μ α τ α (...)

Τα ανωτέρω προκάλεσε η απόφαση της Ι. Συνόδου να κινηθεί διαδικασίες για να διαπιστωθεί κατά πόσον ο μητροπολίτης είναι σε θέση να ασκήσει τα καθήκοντά του. Όμως ο κ. Θεόκλητος, θέτει από

την πλευρά του κάποια άλλα ενδιαφέροντα ερωτήματα:

«Γιατί τέτοια επιμονή να γίνει αποτομή της κεφαλής μόνον του Ακαρνανίας; Έτσι ποδοπατούνται αδελφοί για να αδειάσει ο τόπος και να τρέξουν άλλοι ευνοούμενοι για να καταλάβουν τις θέσεις; (...) Ουδεμίαν ιατρικήν εξέταση θα δεχθώ, πειθαρχών εις τους ιερούς κανόνες που εξασφαλίζουν την ισοβιότητα των αρχιερέων.

Βεβαίως και βλέπω και πιστεύω ότι και υμείς και οι περί υμάς έχετε την ανθρωπίνην νομικήν κάλυψιν να

καταστήσετε τέως. (...) Να με απομακρύνετε βιαίως. Αυτό όμως εις την εκ-

κλησιαστικήν γλώσσα λέγεται ΕΞΟΡΙΑ. Στείλτε με λοιπόν ΕΞΟΡΙΑ». †

ΠΑΛΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ...

Μετά την τραγική κατάληξη στη ρωσική πόλη Βεσλάν, ο Αρχιεπίσκοπος δήλωσε ότι η Εκκλησία της Ελλάδος θα συνεργαστεί με την Κυβέρνηση (πιθανότητα με χρήματα του Υπ. Εξωτερικών), για να χτιστεί ξανά όχι μόνο το σχολείο που καταστράφηκε αλλά και ναός αφιερωμένος στον Άγιο Στυλιανό, «προστάτη των παιδιών». Πέρα όμως από την ενδιαφέρουσα ηχητική ομοιότητα του ονόματος «Στυλιανός» με το ρήμα «Στυλώνω» (=στερεώνω με βοήθεια στύλου, κάνω κάποιον ή κάτι να σταθεί), καμία σχετική θετική πληροφορία δεν βρέθηκε στην έρευνά μας περί του εν λόγω αγίου.

Τα συναξάρια της Ορθόδοξης Εκκλησίας γράφουν απλά ότι γεννήθηκε στη Μ. Ασία γύρω στο 400 μ.Χ., αποτραβήχτηκε στην έρημο ως ασκητής και πλήθη μαζεύονταν για να τον συμβουλευτούν και να πάρουν την ευλογία του. Έκανε θαύματα κυρίως για παιδιά, για τα οποία έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη και ετάφη στην Παφλαγονία.

Μπορούν όμως να σταθούν όλα αυτά με όσα κατά καιρούς ακούμε και βλέπουμε; Αν ο Άγιος Στυλιανός ήταν σε θέση να προστατέψει τα αθώα παιδάκια, όπως τα θύματα της πρόσφατης επίθεσης, δε μπορούσε να το κάνει ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟΥ ΧΤΙΣΟΥΝ ΝΑΟ; Μήπως με την προσφορά του ναού θα μεγαλώσει το ενδιαφέρον του; Επίσης τι έκανε ο Αγ. Στυλιανός για τα αμέτρητα παιδάκια που πουλήθηκαν στο βρεφονηπιακό ίδρυμα που λειτουργεί επ' ονόματί του στη Θεσσαλονίκη και τέλος τι κάνει από τον επ' ονόματί του ναό στην περιοχή των Νοσοκομείων Παίδων της Αθήνας;

Και άλλοτε σχολιάσαμε την τάση των θρησκευτικών μας ηγετών να ΔΙΟΡΙΖΟΥΝ αγίους ως προστάτες διαφόρων δραστηριοτήτων και κατηγοριών ανθρώπων και ρωτάμε ξανά: Με ποια αρμοδιότητα το κάνουν αυτό;

Πώς είναι δυνατόν να ευλαβούνται κάποιον άγιο άνδρα και από την άλλη “να του αναθέτουν καθήκοντα”; ☩

ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ...

Οπως πληροφορεί η εφημερίδα «Ναυτεμπορική» (24-8-2004) ο Αρχιεπίσκοπος είπε σε κήρυγμά του σε Ναό του δήμου Χολαργού πως

«Όσοι μιλούν για νέα σχήματα στις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας, τα οποία προέρχονται από άλλα κράτη, δίχως να λαμβάνουν υπ' όψιν την ψυχολογία, την ψυχοσύνθεση και την παράδοση του λαού μας, κάνουν τραγικό λά-

θος. (...) Ακόμα και οι εθνικές μας επείγειοι είναι στενά συνυφασμένες και συνδεδεμένες με τις γιορτές της Ορθόδοξίας».

Και χαρακτήρισε λάθος τις συζητήσεις για νέα σχήματα στις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας. Άραγε συμπεριλαμβάνει και τις δικές του κατά καιρούς δηλώσεις; Αυτό δεν το λέει η εφημερίδα. ☩

ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ, ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΑ ΕΡΓΑ...

Ο αγώνας και η θυσία του Χριστού εδώ στη γη, δεν δόθηκαν για να μπορούν κάποιοι να καυχώνται ότι “ποιμαίνουν Εκκλησίες και λογικά πρόβατα”, ούτε πως με το έργο τους “Σώζουν αμαρτωλούς από την κόλαση και τους εξάγουν στον Ουρανό”... Διαβάστε τι έγραψε ορθά κάποιος αναγνώστης μας:

«Ο άνθρωπος δε μπορεί να πάει κατευθείαν στον ουρανό και ν' αφήσει εδώ στη γη χρέη, εκρεμότητες, αμαρτίες, συκοφαντίες, μίσση, κακίες κ.ά. χωρίς αποκατάσταση, και να παρουσιασθεί ενώπιον του Αγίου Θεού χωρίς καθαρισμό και αγιότητα εξαιτίας του άκρατου εγωισμού του.

Ο Ουρανός δεν είναι ο κάλαθος των ακρήτων της γης! Το πλέον που βδελύσσεται η καρδιά του Θεού, είναι η υπερηφάνεια και η υποκρισία. Από τον Ουρανό θα πάρουμε το σύνθημα, τις εντολές και τη δύναμη, για να ζήσουμε την τέλεια επίγεια ζωή, ακολουθώντας του Κυρίου μας τα ίχνη. Οι άνθρωποι εξαπατώνται αλλά ο Θεός δεν ξεγελιέται. Το πολίτευμα των πιστών είναι ο Ουρανός, αλλά ο χώρος που θ' αγωνιστούν είναι εδώ κάτω. Στη Γεθσημανή έδωσε ο Χριστός τη μάχη και νίκησε. Στο ανώγειο έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του—μαζί και του φιλοχρήματου Ιούδα.

Όταν κάποιοι μιλούν για Ουρανό, μάς κάνουν ν' αναρωτιόμαστε: Εδώ κάτω στη γη δεν έμεινε τίποτα ν' αποτελειώσουμε; Έχουν συμπληρωθεί όλα; Αλλά μερικοί προσποιούνται πως ήδη ζουν ζωή Ουρανού και πως παίρνουν οδηγίες κατευθείαν από τον Θεό, ενώ έχουν ακόμη τόσες εκκρεμότητες εδώ στη γη.

Γεγονός είναι ότι συμπίπτει η ζωή του Ουρανού μ' αυτή της γης. Από πολύ μακριά φαίνεται ποια ζωή ζει ο καθένας, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να μας το πει ο ίδιος. Ο Κύριος Ιησούς ξεχώρισε και θαύμασε κάποιους ανθρώπους από τους «εθνικούς», που ακτινοβόλησε η αρετή, η πίστη κι ο ηρωισμός τους. Αντίθετα κατέκρινε τις μικρότητες, την ανηθικότητα, την κακία, το μίσος και την υποκρισία των Φαρισαίων.

Πριν λοιπόν απογειωθούμε για τον Ουρανό, είναι ανάγκη να προσγειωθούμε σ' αυτή τη γη. Από τον ανθρωπισμό μας, την αδελφосύνη, την έμπρακτη αγάπη και τον καθαρό βίο μας περνάει η ζωή του Ουρανού. Κι εδώ στη γη δίνουμε τις εξετάσεις της ζωής μας, η γνησιότητα της οποίας θα φανερωθεί ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους και όχι ανάμεσα σε φίλους και κόλακες.

Όσο για κάποιους Φαρισαίους, που πριν γίνουν ούτε καν μέτριοι “άνθρωποι” βιάζονται να γίνουν “άγγελοι του Ουρανού”, πρέπει να λέμε την αλήθεια, όσο κι αν τους ενοχλεί, με την ελπίδα μήπως μετανοήσουν, έστω και την τελευταία τους στιγμή.»

Δε χρειάζεται να προστεθεί τίποτε άλλο. Ας σχολιάσει ο Θεός τα λόγια αυτά όπως και όπου πρέπει. Αμήν!

ΚΑΠΟΙΟΙ ΘΑ ΤΟ ΕΛΕΓΑΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ... ΕΣΕΙΣ;

Φωτογραφίες από εκκλησιαστική κατασκήνωση της Αττικής, όπου στις Ελληνίδες κατασκηνώτριες ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΣΟΡΤΣ **ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΠΟΙΝΗ ΑΠΟΒΟΛΗΣ**. ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΟΜΩΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ όταν τα ίδια ρούχα φοριούνται από

ΑΛΛΟΔΑΠΕΣ (οι οποίες για τη διαμονή τους πληρώνουν σε δολάρια)!...

Το ίδιο ισχύει και για τα ΧΑΪΜΑΛΙΑ και άλλα ΑΞΕ-ΣΟΥΑΡ που είναι ΠΑΝΤΕΛΩΣ **ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΑ** για τους ντόπιους, όχι όμως και για τους ξένους.

Όπως γράφαμε και στο προηγούμενο τεύχος, **ΤΟ ΚΑΚΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ** –άσχετα με την κουλτούρα ή το νόμισμα στο οποίο πληρώνεται το Ταμείο...– και φυσικά υπάρχει ζήτημα με το **παράδειγμα** που δίνεται στους νέους από τους πνευματικούς τους ηγέτες.

Κι ας μην σπεύσουν οι “αρμόδιοι” να πουν πως οι εικονιζόμενοι **ΗΤΑΝ ΚΟΣΜΙΚΟΙ**, επειδή για χάρη τους (ή για τα δολάριά τους;) **ΣΧΕΔΟΝ ΣΤΕΡΗΣΑΝ** την κατασκήνωση από τα παιδιά της εκκλησίας.

«Αχ κυρ-Αντώνη!» έλεγε ένα παλιό τραγουδάκι...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ «Τ»: (1) Τα μάτια σκεπάστηκαν για να μη διακρίνονται τα άγνωστα σ' εμάς, εικονιζόμενα άτομα. (2) Τα ανωτέρω έχουν ξαναγίνει στο παρελθόν και δεν έχουν σχέση με πρόσφατη διαφωνία μεταξύ Αθηνών και Θεσσαλονίκης...